

ဗုဒ္ဓ၏ ဇောဒင်ရ အမျိုးသမီးများ ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် သာသနာတော်၌
 သာမန် ဘိက္ခုနီများသာ မဟုတ်။
 ဆိုင်ရာဂုဏ်ပုဒ်ရှိသူတို့တွင် အထူးမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်၊
 ထိပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ် ဇေတဒင်္ဂရရှိသူများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။
 ထို့ပြင် အမျိုးသမီး ရဟန္တာများသာ မဟုတ်၊
 လူဝတ်ကြောင် အမျိုးသမီး ဥပါသိကာ (ဥပါသိကီ) များတွင်လည်း
 အံ့ဩဖွယ်ရာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်သောကြောင့် ဇေတဒင်္ဂရသူ၊
 မြတ်စွာဘုရားအား မဖူးမြင်ရပါဘဲလျက်
 တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် ကြည်ညိုကာ
 သောတာပန်တည်သဖြင့် ဇေတဒင်္ဂရသူ
 စသည်များကို ဖတ်ရှုမိပါက အသိတိုးပွားခြင်းတွင် ရပ်တန့်မနေပါ။
 မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်များပါ
 ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသည်။

ISBN 9789997119605

SPK33

9 789997 119605

3,200.00KS

mgyc.com

mgyc.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဗုဒ္ဓ၏
တေဒဂ်ရအမျိုးသမီးများ
ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

စာစိမ်းအကြံစီ၊ ၂၀၁၉

ဗုဒ္ဓ၏တေဒဂ်ရအမျိုးသမီးပျား ဦးအောင်သိမ်းပြတ်

စာမျက်နှာ ၂၁၈ ++ မျက်နှာ၊ ၁၄ • ၅ ဝင်ဘီ x ၂၀ • ၇ ဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၀၈၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ် (ပထမအကြိမ်- ၂၀၀၄)

ရောင်းဈေး ၃၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

- ပဏာမနိဒါန်း

က

အပိုင်း (က)

ရဟန္တာထေရီအရှင်မများ

၁။ ရတ္တညူ၊ ဧတဒဂ်ရ ထေရီအရှင်မကြီး	၁
၂။ မဟာပညာ ဧတဒဂ်ရ ထေရီ	၂၃
၃။ ဣဒ္ဓိမန္တ ဧတဒဂ်ရ ထေရီ	၃၈
၄။ ဝိနယဓရ ဧတဒဂ်ရ ထေရီ	၆၀
၅။ ဓမ္မကထိက ဧတဒဂ်ရ ထေရီ	၇၀
၆။ ဈာယိနီ ဧတဒဂ်ရ အရှင်မ	၈၁
၇။ အာရဒ္ဓဝီရိယ ဧတဒဂ်ရ အရှင်မ	၉၁
၈။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် ဧတဒဂ်ရ အရှင်မ	၉၅
၉။ ခိပ္ပာဘိညာဉ် ဧတဒဂ်ရ ထေရီအရှင်မ	၁၀၀
၁၀။ ပုဗ္ဗေနိဝါသအဘိညာဉ် ဧတဒဂ်ရ အရှင်မ	၁၀၈
၁၁။ မဟာဘိညာပတ္တ ဧတဒဂ်ရ ထေရီ	၁၂၃

၁၂။ လူခ စီဝရဓရ ဧတဒဂ်ရ အရှင်မ	၁၃၂
၁၃။ သဒ္ဓါဓိမုတ္တ ဧတဒဂ်ရ အရှင်မ	၁၄၁

အပိုင်း (ခ)

တေဒဂ်ရ ဥပါသိကီများ

၁။ ပထမံ သရဏံ ဂစ္ဆန္တိ ဧတဒဂ်	၁၄၅
၂။ ဒါနာဘိရတ ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၁၅၁
၃။ အဂ္ဂဗဟုသုတ ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၁၆၆
၄။ အဂ္ဂမေတ္တာဝိဟာရီ ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၁၇၁
၅။ အဂ္ဂဈာယိနီ ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၁၇၉
၆။ အဂ္ဂပဏီတဒါယိကာ ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၁၈၉
၇။ အဂ္ဂဂိလာနု ပဋ္ဌက ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၁၉၂
၈။ အဂ္ဂအဝေစ္စပ္ပသန္န ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၁၉၉
၉။ အဂ္ဂဝိဿာသိက ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၂၀၄
၁၀။ အနုပ္ပဝပ္ပသန္န ဧတဒဂ်ရ ဥပါသိကီ	၂၁၀
- နိဂုံးဝန္တနာ	၂၁၇

ပဏာမနိဒါန်း

ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝန္တာမိ။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနှင့်တကွ မိဘဆရာသမား တို့အား ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏။

ဤကဲ့သို့ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်တို့အား ရှိခိုးပြီးနောက် ဤ ‘ဗုဒ္ဓ၏ ဧတဒဂ်ရ အမျိုးသမီးများ’ စာအုပ် ဖြစ်ပေါ်လာရပုံကို ဖော်ပြပါမည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အတွင်း၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသည့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ပုဂံခေတ်ကတည်းက စာတတ်ပေတတ်များ၊ လောကုတ္တရာစာပေနှင့်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ပုံစံတစ်ခုပြရသော် ကျစွာမင်းကြီး၏ သမီးတော် သံပျင်မင်းသမီး ဖြစ်၏။

သံပျင်မင်းသမီး လောကုတ္တရာစာပေများကိုကျွမ်းကျင်ပုံမှာ ရဟန်း တော်များအား စာချခဲ့သည်ဟူ၏။

ထိုမှတစ်ပါး ရပ်သူရွာသား အမျိုးသမီးများသည်လည်း ရေခပ်၊ ထင်းခွေရင်းက ခရီးသွားများ၏ အမည်နာမကို မေး၏။ အမည်နာမကို ကြားရလျှင် ‘ဤအမည်ကား ဣတ္ထိလိင်ကြီးပါတကား’ ဟု ဝေဖန်ပိုင်းခြား မြည်တမ်းကြသည်ဟူ၏။

ထိုသို့လျှင် စာတတ်ပေတတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသော ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင် မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် နောင် နှစ်ပေါင်း ၉၀၀ ခန့် ရှိသောအခါ
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လောကုတ္တရာစာပေနှင့် ဝေးသူ၊ စိမ်းသူ များပြား
လာသည်။

ကျေးလက်တေးတစ်ပုဒ်တွင် 'နေပူလျှင် ဘိက္ခုလုပ်မယ်၊ ဗန်းခုံး
နဲ့လေး'ဟူ၍ ပါရှိသည်။ ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အမျိုးသမီး ရဟန်း
တော်များအကြောင်း သိရှိသူများ နည်းပါးသွားပြီလောဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။

မြန်မာတို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အမျိုးသမီးများသည် အခရာ
ကျပါသည်။ သားသမီးများမှာ မိခင်နှင့်သာ အနေများရာ အမျိုးသမီးများ
တော်မှ တတ်မှ တန်ကာကျပါလိမ့်မည်။ သို့အတွက် မြန်မာအမျိုးသမီးများ
ကို တတ်စေ၊ တော်စေချင်ပါသည်။ သိစေချင်ပါသည် အထူးသဖြင့် လောကုတ္တ
ရာ စာပေဘက်တွင် သိစေချင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးများသည် ကိုယ့်အကြောင်းကို ပို၍ သိစေချင်
ပါသည်။ ထိုအခါတွင် အချို့သော အမျိုးသားများပါ ပါဝင်လာပါသည်။
သူတို့သည် အမျိုးသမီးများအား အကြောင်းမဲ့ အထင်သေးကြ၏။

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အမျိုးသမီးများအား ခွဲခြားနှိမ့်ချမှု
မပြုပါ။ မပြုကြောင်းကို ပုဂံခေတ် မိဖုရားစောမှ အင်းဝခေတ် ရှင်စောပုအထိ
သမိုင်းများကိုလေ့လာလျှင် သိနိုင်ပါသည်။ ထိုကာလများ တစ်လျှောက်
တွင်လည်း အမျိုးသမီး ဒိုင်းခေါင်းများနှင့် အမျိုးသမီးသူကြီး၊ အမျိုးသမီး
ဆယ်အိမ်ခေါင်းများအကြောင်းကိုလည်း သွားရင်းဟန်လွှဲ တွေ့နိုင်ပါသည်။

ထိုသို့ ကျား မ မခွဲခြားသော မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် ကျား မ
မခွဲခြားသော ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် လွန်စွာအဆင်ပြေပါသည်။ သို့ပါ
လျက်နှင့် မရေရာသော အတွေးအယူများ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသဖြင့်
အမျိုးသားအချို့က အမျိုးသမီးများအား အထင်သေးလာကြသည်။ အမျိုး
သမီး အများစုက အကြောင်းမဲ့ သိမ်ငယ်လာကြသည်။

အထင်မသေးပါနှင့်။ မသိမ်ငယ်ပါနှင့်။

အမျိုးသမီးများသည် အမျိုးသားများနည်းတူ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ သွားနိုင်ရုံသာမက ဈာန်အဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာမကြီးတွေ အထင်ကရဖြစ်ခဲ့ ကြ၏။ ထိုအကြောင်းကို ‘မဗ္ဗဒိန္နာထေရီ’ အတ္ထုပ္ပတ္တိက ထင်ရှားစွာပြနေ သည်။

ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီအရှင်မသည် တန်ခိုးပြာဠိဟာပြပြီး တိတ္ထိတို့အား နှိမ်နင်းလိုကြောင်း ရှင်တော်မြတ်ဘုရားထံတော်၌ ခွင့်တောင်းသည်။ တန်ခိုး ပြာဠိဟာကို မည်သို့ပြမည်နည်းဟု မေးတော်မူသောအခါ သတ္တဝါတွေကို လက်ဝါးတစ်ဖက်ပေါ်၌ တင်ထားပြီး မဟာပထဝီမြေကြီးကို ဖျာကဲ့သို့ လိပ် မည် ဟူသည့်အကြောင်းလည်း ပါဝင်သည်။

အမျိုးသမီးများသည် သာမန်ရဟန္တာမ မဟုတ်။ တန်ခိုးကြီးသော ရဟန္တာမကြီးများလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပညာအရာ တန်ခိုးအရာ စသည်ဖြင့် အရာဌာန ၁၃ ရပ်၌ ဧတဒဂ်ရသော ရဟန္တာ အရှင်မကြီးများ ပေါ်ပေါက် ခဲ့ကြောင်း သိကြစေလိုသော စေတနာဖြင့် ဤစာကို ပြုစုပါသည်။

ဤစာကိုပြုစုသူသည် ၁၉၇၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ပရိတ် ကြီး ၁၁ သုတ်ကိုပင် ‘အာနုဘော်ကြီးမားသော မဟာပရိတ်တော်များ’ အမည် ရှိသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပြုစုထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါသည်။ ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြ စေရန် ကိုယ်တွေ့များပါ ပူးတွဲဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ထိုစာအုပ်တွင်ပင် ‘နမက္ကာရ ဘုရားရှိခိုး’ ကိုလည်း ပူးတွဲဖော်ပြခဲ့ ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လာ အောင် ဖွဲ့ဆိုထားသော ဘုရားရှိခိုးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိကြစေချင်သော စေတနာဖြင့် ကြားဖူးနားဝ ဖြစ်ရပ်ကိုပါ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယစာအုပ်ကို ၁၉၇၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ပြုစုထုတ်ဝေ ဖြစ်ပြန်ပါသည်။ စာအုပ်၏အမည်မှာ ‘အနန္တတန်ခိုးတော်ရှင် ဗုဒ္ဓ’ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော် မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရသော စာအုပ်ဖြစ်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလက ပညတ်တော်ဆယ်ပါးအမည်ရှိ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ရုံတင်ပြသခဲ့၏။ ထိုအထဲ၌ ပင်လယ်ရေပြင်

mgyoe.com

ထက်ခြမ်းကွဲပုံပါဝင်၏။ မကြာမီ မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားက ထိုအခန်း မျိုး ရိုက်ကူးပြသသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာတွင် သည့်ထက် အံ့ဖွယ်သရဲ အခြင်းအရာများ ရှိခဲ့ကြောင်းကို မသိ၍သာ ဖြစ်မည်။ သို့အတွက် ပေပေါ်တင်ပြီး ထုရာတွင် မာကျောသော သံထဲသို့ မြတ်စွာဘုရား၏ စွယ်တော် မြုပ်ဝင်သွားခန်းပါရှိ သည့် လက်ဝဲအောက်ဓာတ် စွယ်တော်မြတ်သမိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ အသိကို မျှဝေသည့် သဘောသာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု တတိယအုပ်မှာလည်း သိသမျှကို ကြိုးစားမျှဝေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ တတ်လွန်း၍ကား မဟုတ်။ သိလွန်း၍ကားမဟုတ်ပါ။ ကြီးကျယ် သော ပညာရှင်များမှာ ကြီးကျယ်သော ကိစ္စရပ်များနှင့် မအားမလပ် ရှိနေ ကြပါသည်။ ထိုပညာရှင်များ၏ နောက်ပါးမှပါလာသူက တောက်တိုမယ်ရ အသေးအဖွဲ့များ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးသည့်သဘောဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် သာသနာတော်၌ သာမန် တိက္ခာနီများသာ မဟုတ် 'ဆိုင်ရာဂုဏ်ပုဒ်ရှိသူတို့တွင် အထူးမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်၊ ထိပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်' အဖြစ် ဧတဒဂ်ရရှိသူများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် အမျိုး သမီး ရဟန္တာများသာမဟုတ် လူဝတ်ကြောင့် အမျိုးသမီး ဥပါသိကာ (ဥပါ သိကီ) များတွင်လည်း အံ့ဩဖွယ်ရာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်သောကြောင့် ဧတဒဂ်ရသူ၊ မြတ်စွာဘုရားအား မဖူးမြင်ရပါဘဲလျက် တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် ကြည်ညိုကာ သောတာပန်တည်သဖြင့် ဧတဒဂ်ရသူ စသည်များကို ဖတ်ရှု မိပါက အသိတိုးပွားခြင်းတွင် ရပ်တန့်မနေပါ။ မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ် များပါ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသည်။

ဦးအောင်သိမ်းမြတ်
၁၃၆၃ ခုနှစ် ဝါခေါင်လပြည့်နေ့
၃၊ ၉၊ ၂၀၀၁

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

**အပိုင်း (က)
ရဟန္တာထေရီအရှင်မများ**

၁။ ရတ္တညူ တေဒဂ်ရ ထေရီအရှင်မကြီး

မဟာပဇာပတိဂေါတမီ ထေရီအရှင်မကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား မယ်တော်၏ ညီမတော်ဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏အဒေါ် (မိထွေး) တော်စပ်ပါသည်။ သို့ကြောင့် ထိုအရှင်မကြီးအား မိထွေးတော် ဂေါတမီ ဟူ၍လည်း ခေါ်တွင်ကြပေသည်။

မိန်းမရဟန်း (ဘိက္ခုနီ)သာသနာကို တည်ထောင်သော ဘိက္ခုနီ သာသနာတော်၏ မယ်တော်ကြီး မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ ထေရီအရှင်မကြီးသည် 'ရတ္တညူဒေတဒဂ်'ရတော်မူသည်။ သူ၏အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြောင်းလေ့လာသောအခါ ဤသို့တွေ့ရပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက် သာရကမ္ဘာတွင် ပဒုမုတ္တရမင်း မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူ၏။

ထိုအခါဝယ် မိထွေးတော်ဂေါတမီ လောင်းလျာသည် ဟံသာဝတီ ပြည်၌ မထင်ရှားသော အမျိုးဝယ်ဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်ချိန်ဝယ် မြတ်စွာ ဘုရား၏ကျောင်းတော်သို့ မပြတ်သွားကာ တရားတော်ကို နာယူလျက် သီတင်းသီလ စောင့်သုံး၏။

တစ်ရံရောအခါ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီသည် နောက်လိုက်နောက်ပါ ဘိက္ခုနီများနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားနေကြသည်။ တရားတော်အဆုံးတွင် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် မိထွေးတော် ဘိက္ခုနီအား ‘ရတ္တညူ’ ဧတဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူသည်။

မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီလောင်းလျာသည် ထိုအရှင်မကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လိုသော အာသီသ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့ကြောင့် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာ ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား အလှူကြီးပေးသည်။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်ဝယ် ဤသို့ ဆုပန်ထွာ၏။

“ယခုပြုရသော ကောင်းမှုကံ စေတနာကြောင့် နောင် မြတ်စွာဘုရား တို့၏ သာသနာတော်၌ ဤဘိက္ခုနီမကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော် ဖြစ်၍ အလားတူ ဧတဒဂ် ရ ရပါစေသော်”

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာဂတံသ ဉာဏ်တော်ဖြင့် ကြည့် တော်မူရာ ဒါယိကာမ၏ ဆုတောင်းပြည့်မည်ကို မြင်တော်မူသောကြောင့် ဗျာဒိတ်စကား မြွက်ကြားတော်မူ၏။

“ဒါယိကာမ၊ သင်သည် ငါဘုရားပွင့်တော်မူရာ သာရကမ္ဘာ၏ နောက် ကပ်တစ်သိန်းမြောက် ကျရောက်သော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူလတ္တံ့။ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီ အမည်ရသော မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်ဖြစ်၍ အစ်မတော်၏သား ဘုရားလောင်းကို နို့တိုက်ကျွေးပြီး မွေးရလတ္တံ့”

ထိုဒါယိကာမသည် ထိုအခါမှ အစပြု၍ ဒါနသီလ တရားများကို တိုးတက်ပြုလုပ်၏။ အသက်အတိုင်းနေခဲ့ပြီးနောက် စုတေလေသော်

တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ဖြစ်၏။ ထိုနတ်ဘဝမှစုတေပြန်သောအခါ ဗာရာဏသီ
ပြည်ဝယ် သူဌေးအိမ်၌ဖြစ်၏။ သူဌေး၏ သူခစားငါးရာတို့ကို ကြီးကြပ်
အုပ်ချုပ်ရသော ‘ဇေဋ္ဌကဒါသီ’ အမည်တွင်သည်။

ဇေဋ္ဌကဒါသီ၏ လက်အောက်ခံမိန်းမများသည် ၎င်းတို့၏ လင်သား
များနှင့်အတူ အိမ်တစ်အိမ်တွင် နေထိုင်ကြကာ နေ့အခါတွင် အရှင်အမှုကို
ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စများကိုကား ညဉ့်အခါကျမှသာ ဆောင်ရွက်
ကြရ၏။

ဝါလနီးသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ငါးပါး
တို့သည် ဤအရပ်၌ ဝါကပ်တော်မူကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ဝါဆိုကျောင်း ပြုပြင်ရန်
ကိစ္စအတွက် သူဌေးအိမ်သို့ကြွလာတော်မူကြ၏။ ဇေဋ္ဌကဒါသီမှာ ထိုအချိန်၌
ရေအိုးရွက်လျက် ရေဆိပ်သို့ ထွက်လာချိန်ဖြစ်၏။

ဇေဋ္ဌကဒါသီသည် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ရေဆိပ်သို့သွားသည်။
ကမန်းကတန်းရေခပ်ပြီး ပြန်လာသောအခါ အရှင်မြတ်များ သူဌေးအိမ်မှ
ပြန်ကြွလာကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရေအိုးကိုချပြီး ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက်
မေးလျှောက်၏။

“အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့ဘုရား၊ အရှင်တို့ဟာ သူဌေးအိမ်ကို
အခုဝင်သွားပြီး အခုပဲ ပြန်ထွက်လာတာ ဘာကိစ္စရှိပါသတုံးဘုရား”

“ဝါကပ်မည့် ဝါဆိုကျောင်း ပြုပြင်ရန်ကိစ္စ ဖြစ်ပေသည် ဒါယိကာမ”

“ရခဲကြပါရဲ့လားဘုရား”

“မရချေ။ သင့်လျော်ရာ၌ ရှာဖွေရဦးမည်”

သို့ကြောင့် ဇေဋ္ဌကဒါသီက စူးစမ်းလျှောက်ထားသည်။

“အရှင်မြတ်တို့ရဲ့ကျောင်းကို မင်းစိုးရာဇာနဲ့ သူဌေးသူကြွယ်များ
ဆောင်ရွက်မှဖြစ်ပါသလားဘုရား။ တပည့်တော်မတို့လို သူခစားအမှုလုပ်တွေ
ဆောင်ရွက်လို့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဘုရား”

“မည်သူမဆို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပေသည်၊ ဒါယိကာမ”

ဇေဋ္ဌကဒါသီ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဆက်လက်၍ ဝမ်းပန်းတသာ လျှောက်ထားပြန်သည်။

“ဒါဆိုရင် တပည့်တော်မတို့ ကြိုးစားပြီး ကျောင်းကိုပြုပြင်ပါရစေ ဘုရား။ နက်ဖြန်အတွက်လည်း တပည့်တော်မတို့ရဲ့ ဆွမ်းအလှူကို ခံယူ တော်မူပါဘုရား”

အရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်များသည် သည်းခံ၍ ကြွသွားတော်မူကြ ၏။ ဇေဋ္ဌကဒါသီလည်း အိမ်သို့ ဝမ်းမြောက်စွာပြန်လာသည်။ သူ့လက် အောက်ခံ အမှုလုပ်မိန်းမများကို စုရုံးကာ မေးသည်။

“ရှင်မတို့၊ ကျွန်အဖြစ်က လွတ်ချင်သလား၊ မလွတ်ချင်ဘူးလား”

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်။ အခွင့်ရရင် အခုတောင် လွတ်ချင်ပါတယ်”

အမှုလုပ်မိန်းမများက အားတက်သရောဖြေကြသောအခါ ဇေဋ္ဌက ဒါသီက ဤသို့ရှင်းပြ၏။

“ငါတို့တစ်တွေဟာ ရှေးတုန်းက ပုညအထူး ဆည်းပူးသမှု မပြုခဲ့ ကြလို့ အခုဘဝမှာ သူတစ်ပါးကျွန်ဖြစ်ရတာမဟုတ်လား။ ကုသိုလ်အစု ကောင်းမှုဥစ္စာ ရတနာကသာ ငါတို့ကို တော်လှန်နိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင် လိမ့်မယ်”

အမှုလုပ်များသည် ဇေဋ္ဌက ပြောမည့်စကားကို စိတ်အားထက်သန်စွာ နားစွင့်နေကြသည်။

“အဲသည်တော့၊ ကျောင်းပြုပြင်ဖို့ ဟတ္ထကံရှာဖွေတဲ့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့ကို နက်ဖြန်အတွက် ငါဆွမ်းဖိတ်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ရှင်မတို့ရဲ့ လင်တွေကိုလည်း စိတ်ကြည်လင်အောင်ဖျောင်းဖျာပြောဆိုပြီး အရှင်ကောင်း တို့အတွက် ဝါဆိုကျောင်းတွေ ပြုပြင်ကြရအောင်”

အမှုလုပ်မိန်းမများသည် ဝမ်းမြောက်စွာသဘောတူကြ၏။ အလုပ် ခွင်မှ ပြန်ရောက်လာသော လင်များကိုလည်း ထိုအကြောင်းကို ပြောပြကြရာ လင်ယောက်ျားတို့သည် သဒ္ဓါသောစိတ်ဖြင့် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ကြရ၏။ ထို့နောက် ဇေဋ္ဌကဒါသီ၏အိမ်၌ စုဝေးကြကာ တပျော်တပါး ဆွမ်းဘောဇဉ်

များ ချက်ပြုတ်ကြသည်။ နံနက် လင်းချိန်တွင် ကြွလာတော်မူကြသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်များအား သဒ္ဓါရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ လောင်းလှူကြ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် သူတို့သည် ရှေးရှိရင်းကျောင်းနေရာကို မေးမြန်းလျှောက်ထားကာ စုပေါင်းမွမ်းမံပြင်ဆင်ကြ၏။ ထို့ပြင် ထပ်မံ၍လည်း စင်္ကြံ၊ မဏ္ဍပ်၊ ဇရပ်၊ တဲနန်း၊ နေ့သန့်ရာ၊ ညဉ့်သန့်ရာ နေရာများကို အသစ်ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြသည်။

ဇေဋ္ဌကဒါသီ အမှူးပြုသော အမှုလုပ်များသည် ထိုအရှင်မြတ်တို့ သီတင်းသုံးနေသော ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အလှည့်အလှယ်ထားလျက် နှစ်ပါးသောပစ္စည်း(ဆွမ်း၊ ဆေး)တို့ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ကြ၏။ ဝါလ ကင်း၍ အရှင်မြတ်တို့ ကြွတော်မူကြမည်ရှိသောအခါ အသပြာတစ်ရာ စုဆောင်း ထည့်ဝင်ကြပြီးလျှင် တိစီဝရိတ်သင်္ကန်းများ လှူဒါန်းကြပြန်သည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့သည် အသက်အတိုင်း နေခဲ့ပြီးနောက် စုတေသောအခါ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြ၏။ ဇေဋ္ဌကဒါသီမူကား ထိုနတ်ပြည်မှ စုတေသောအခါတွင် ဗာရာဏသီပြည်အနီးရှိ ရက်ကန်းသည် ရွာ၌ ဖြစ်လာ၏။ ရက်ကန်းသည်ငါးရာတို့ကိုကြီးမှူးရသော ရက်ကန်းသည် ကြီး၏သမီးအဖြစ်ဖြင့် အရွယ်ရောက်ချိန်ဝယ် သူကြွယ်တစ်ဦး၏ မယား ဖြစ်လာလေ၏။

တစ်ရံရောအခါဝယ် ရက်ကန်းသည်သမီး သူကြွယ်မယားသည် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးကိုရ၏။ ယင်းမှာ ပဒုမဝတီမိဖုရား၏သား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရှင်မြတ်တို့အား လုပ်ကျွေးခွင့် ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအရှင်ကောင်း အရှင်မြတ်တို့အား ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးသော ကောင်းမှုကံ စေတနာသည် ထိုဒါယိကာမ ကွယ်လွန်သောအခါ အထက် နတ်ရွာသို့ပင် ထပ်မံပို့ဆောင်ပေးပြန်၏။

ထိုဒါယိကာမသည် လူ့ပြည်နတ်ပြည်တို့သို့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလ ပတ်လုံး လှည့်လည်စံစားခဲ့ပြီးနောက် ဘိုးတော်အဇ္ဇနမင်း၏ မိဖုရားကြီး

ဖြစ်သော ယသော်ဓရာ၏ဝမ်းဝယ် ကိန်းအောင်းလာသည်။ မိဖုရားကြီးမှ ဖွားမြင်လာသော သမီးတော်သည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ လှပ၏။ အမည် မှည့်သည့်နေ့တွင် လက္ခဏာဖတ် ပညာရှိများက ဤသို့ ဟောကြားကြ၏။

“ဤသတို့သမီးသည် အကယ်၍ သားယောက်ျား ဖွားမြင်မှု စကြာ ဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့။ သမီးမိန်းမ ဖွားမြင်သော်ကား စကြာဝတေးမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်လတ္တံ့။”

ဤသို့ဖြင့် ထိုစကားကို အစွဲပြုလျက် ‘မြတ်သော သမီးသားတို့၏ မိခင်ဖြစ်မည့်သူ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ‘မဟာပဇာပတိဂေါတမီ’ ဟူ၍ အမည် ပေးကြသည်။ မဟာပဇာပတိဂေါတမီမင်းသမီး အရွယ်ရောက်သောအခါ ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းနှင့် အစ်မတော် သီရိမဟာမာယာနှင့်အတူ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းသည်။

ငါတို့ဆရာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် နတ်ဘဝမှ စုတေပြီးနောက် မဟာမာယာမိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းဝယ် စွဲဝင်သန္ဓေ နေတော် မူသောအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းသည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီအား အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထားတော်မူ၏။ ထိုသို့ထားတော်မူပြီး မကြာမီတွင် ဖွားသောသားကား ‘နန္ဒ’ မင်းသားပေတည်း။

များမကြာမီပင် သီရိမဟာမာယာ မိဖုရားကြီးမှ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရကို ဖွားမြင်တော်မူသည်။ ဖွားမြင်ပြီးနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားအလောင်း၏ မယ်တော်တို့ ထုံးစံ အတိုင်း မဟာမာယာမိဖုရားကြီး နတ်ရွာစံတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီမိဖုရားကြီးမှာ သားတော်အရင်း နန္ဒကုမာရအား နို့ထိန်းတို့ထံ လွှဲအပ်ထားပြီး ကိုယ်တော်တိုင်မှာမူ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရအား နို့တိုက်မွေးမြူ ခဲ့ရပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်တော်မူသောအခါ ယသော်ဓရာဒေဝီနှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင် နှင်းသည်။ သားတော် ရာဟုလာကို ဖွားမြင်သောနေ့၏ အဆုံးတွင် ထီးနန်း

စည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်ကာ တောထွက်တော်မူသည်။

ဒုက္ကရစရိယအကျင့်ကို ဖြန့်ကျင့်ပြီးနောက် မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်သို့ ပြောင်းလွဲကျင့်တော်မူမှသာ သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည် ဝေသာလီပြည်သို့ တပည့်သား သံဃာတော်များခြံရံလျက် ကြွရောက် တော်မူလာကာ ပြည်သူတို့၌ကျရောက်နေသော ရန်မာန် အန္တရာယ်များကို ဖယ်ရှားပေးတော်မူပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းလာကာ စတုတ္ထဝါ ကပ်တော်မူသည်။

ထို့နောက် ဝါလ ကင်းလွတ်ချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီ ပြည်သို့ သံဃာတော်များခြံရံလျက် ကြွရောက်တော်မူလာပြန်သည်။ ထိုပြည် တွင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူ၍ တစ်လကျော် ကြာမြင့်ချိန်ဝယ်၊ ကပိလဝတ်ပြည်မှ အမတ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ “အရှင်ခမည်းတော် အသည်းအသန်ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ကြားသည်။ သို့အတွက် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် သံဃာတော်အပါး ၅၀၀ ဖြင့်သာ ကပိလဝတ် ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူလာသည်။

ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး တော်မူ၍ သုံးရက်အကြာတွင် ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် နတ်ရွာစံတော် မူ၏။ သို့ရာတွင် သံသရာလမ်းပြတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ဝယ် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ မိဖုရားကြီးအတွက် တွယ်ငြိ စရာများ မရှိတော့ပြီ။ သူကိုယ်တိုင် နို့တိုက်ကျွေးကာ မွေးမြူခဲ့သော သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားမှာ လောကမှန်ကူ သယံဇ္ဈု မြတ်စွာဘုရားဖြစ်နေပြီ။ သားတော် နန္ဒနှင့် မြေးတော်ရာဟုလာတို့လည်း သာသနာတော်တွင်း၌ ပျော်မွေ့နေ ကြပြီ။ နောက်ဆုံးငဲ့ကွက်စရာဖြစ်သော လင်မှာလည်း လူ့လောကမှသာမက သံသရာမှပါ ထွက်မြောက်သွားပြီ။

သို့အတွက် မိဖုရားကြီးသည် သားတော်များနှင့် မြေးတော်များ၏ လမ်းကို လျှောက်လှမ်းကျင့်သုံးရန် အကြံရသည်။ သို့အတွက် သားဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှောက်ထားသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှပါတဲ့ မြတ်စွာဘုရား။ သားတော်မြတ် ဟောတော် ညွှန်ပြဆုံးမတဲ့ သာသနာတော်မှာ တပည့်တော်မတို့ မာတုဂါမတွေဟာ အိမ် ရာထောင်တဲ့ လူ့ဘောင်က ခွာသန်းပြီး ရဟန်းပြုပါရစေဘုရား။ တပည့် တော်မက အစပြုပြီး မာတုဂါမတွေကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူပါ”

ထိုအခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ တုံ့ပြန်မြွက်ဟစကားမှာ
“မယ်တော်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မာတုဂါမတို့ ရဟန်းပြုခြင်းငှာ မသင့်။ မာတုဂါမတို့ ရဟန်းပြုလျှင်လည်း ရှည်မြင့်စွာ မစင်ကြယ်ရာ။ သို့ဖြစ်၍ မယ်တော်သည် ရဟန်းအဖြစ်ကို မနှစ်သက်လင့်” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

မယ်တော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် အားမလျှော့သေးမူ၍ ထပ်မံ လျှောက်ထားတောင်းပန်ပြန်သည်။ သုံးကြိမ်တောင်းပန်သော်ငြား ရှင်တော် မြတ်ဘုရားသည် မာတုဂါမများ မိန်းမရဟန်းအဖြစ် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရေးကို ခွင့်ပြုတော်မမူချေ။

ဂေါတမီမိဖုရားကြီးသည် သူ့အားထားသော သားဘုရား၏ ငြင်းပယ် မှုကြောင့် ဝမ်းပန်းတနည်းငိုကြွေးလျက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ထွက်ခွာ ခဲ့ရငြား အားမလျှော့ပေ။ ကပိလဝတ်ပြည်မှ မြတ်စွာဘုရား ပြန်လည်ကြွမြန်း သွားပြီးနောက် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်ရှိ သီတင်းသုံးနေတော်မူချိန်ဝယ် နောက်ပါ သာကီဝင်မင်းသမီး ငါးရာနှင့်အတူ ဝေသာလီပြည်သို့ လိုက်လာ ကြပြန်သည်။

ဤအကြိမ်တွင်ကား မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် မိဖုရားကြီး မဟုတ်တော့ပေ။ ခေါင်းရိတ်ထားပြီး ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်ထား ပြီး ဖြစ်ချေသည်။ ထို့အတူပင် သာကီဝင်မင်းသမီး ၅၀၀ လည်း ဆံကို ရိတ်ပယ်ပြီး ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ဖြင့်ချည်း ဖြစ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မှူးမတ်များအတွက်ကား မိဖုရားကြီးသည် မိဖုရားကြီးသာ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ရထားထမ်းစင် ဝေါများဖြင့် လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ရန် စီစဉ်ကြ၏။ ဤသည်ကို မိဖုရားကြီး လက်မခံပါ။ ယာဉ်ရထား တစ်စုံတစ်ရာ စီးပြီးသွားလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား မရိုသေရာ ကျရောက် လိမ့်မည် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ခြေကျင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မြေပြင်ပေါ်တွင် ခြေကျင်မလျှောက်ဖူးသော မင်းသမီးများ၏ ခြေအစုံတို့မှာ ဖူးရောင်ပေါက်ပြီလျက် သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်ကုန်တော့ သည်။ ခြေကျင်လျှောက်သော ခရီးမှာလည်း နီးနီးကပ်ကပ် မဟုတ်။ (မိုင် ၆၀၀ ကျော်) ၅၁ ယူဇနာ ဝေးကွာသော ခရီးဖြစ်ရကား၊ ဝေသာလီပြည် ကူဠာဂါရကျောင်းတော် တံခါးဝသို့ ရောက်ချိန်ဝယ် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ပစ်လဲ ကုန်တော့သည်။

သဒ္ဓါယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ခြေကျင်လာခဲ့ကြစေကာမူ လက်ငင်းကြုံတွေ့ ရသောဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြချေ။ ပင်ပန်းနာကျင်သောကြောင့် ညည်းတွား ကြသည်။ ငိုကြွေးသူက ငိုကြွေးသည်။

ထိုငိုကြွေးသံများ၊ ညည်းညူသံများကို သတိပြုမိသူမှာ အရှင်အာနန္ဒာ ဖြစ်ပေသည်။ အရှင်မြတ်သည် မည်သူတွေနည်းဟု ထွက်ပြီး ကြည့်တော်မူရာ မိဖုရားကြီးနှင့် မင်းသမီးများကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဒါယိကာမကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုယိုနေတာလဲ။ ဝေးလံကြမ်းတမ်းတဲ့ သည်ခရီးကို ဘာကိစ္စ လာခဲ့ကြတာလဲ”

“အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်မတို့ဟာ သားတော်မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြုချင်ကြတဲ့အတွက် အဲဒါကို ခွင့်တောင်းဖို့ လာခဲ့ တာပါဘုရား”

“ဒါယိကာမကြီး၊ သည်မှာပဲ ခေတ္တခဏ သည်းခံပြီး ဆိုင်းငံ့နေကြဦး။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို လျှောက်ထားချေဦးမယ်”

ထိုသို့ နှစ်သိမ့်ထားခဲ့ပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျှောက်ထားသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှပါတဲ့ အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား။ မယ်တော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီ မိဖုရားနဲ့ သာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြုဖို့အတွက် ကျောင်းတော်တံခါးဝမှာ ရောက်နေကြပါတယ်ဘုရား။ ခြေဖဝါးက သွေးဒီးဒီးယိုစီးပြီး မြူမှုန်လိမ်းကျတဲ့ကိုယ်နဲ့ ငိုယိုရှိုက်ငင်နေကြတာ မမြင်ဝံ့စရာပါပဲဘုရား”

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူပြီးဖြစ်သော်ငြား လျှောက်ထားသူရှိမှသာ မိန့်တော်မူ၏။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မာတုဂါမတို့အား ရဟန်းပြုခွင့်ပေးရန် မသင့်လျော်ချေ။ အကယ်၍ မာတုဂါမတို့အား ရဟန်းပြုခွင့်ပေးစေကာမူ ရှည်လျားစွာ မစင်ကြယ်ရာ။ ထို့ကြောင့် မာတုဂါမတို့၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင် အလိုမရှိလင့်”

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့ သာသနာတော်မှာ မာတုဂါမတွေကို ရဟန်းပြုခွင့် ပေးတော်မူပါဘုရား”

မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော် မမူပါ။

အရှင်အာနန္ဒာသည် သုံးကြိမ်တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း သုံးကြိမ်လုံး ပယ်မြစ်တော်မူသည်။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီ မိဖုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးပလ္လောက်ထားသည်။

“ဘုန်းတော် အလွန်တရာကြီးမြတ်တော်မူတဲ့ အရှင်ဘုရား။ အရှင်မြတ်ကြီး သိအပ်၊ ရအပ်၊ ဆုံးမအပ်တဲ့ သာသနာတော်မှာ မာတုဂါမတို့ဟာ ရဟန်းဖြစ်ဖို့ မထိုက်တန်လို့ပါလားဘုရား။ သူတို့တစ်တွေ ရဟန်းပြုပြီးတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်နဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်တို့ကို မျက်မှောက်ပြုဖို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြလို့ပါလား ဘုရား။ တကယ်လို့ အဲသည်တရားတွေကို ရနိုင်ကြတယ်ဆိုရင်တော့ မာတုဂါမတွေကို ရဟန်းပြုဖို့ ခွင့်ပေးသင့်ပါတယ်ဘုရား”

အရှင်အာနန္ဒာသည် အကျိုးအကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားအပြီး လိုရင်းဖြစ်သော မယ်တော်ကြီးအကြောင်းကို ဆက်လက်လျှောက်ထား၏။

mg yoe . com

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ မယ်တော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီမိဖုရားဟာ ကိုယ်တော်မြတ်ကို ကျေးဇူးအများကြီး ပြုခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းယချိပိုးပြီး မြတ်နိုးတနာပြုခဲ့ပါတယ်။ နို့ချိုကျွေးလို့ မွေးမြူခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးတဲ့ မယ်တော် ရင်းနဲ့ ထက်အောက်ဆင်းတဲ့ မိထွေးချစ်လည်း ဖြစ်ပါပေတယ်။ မယ်တော် ရင်းထက် တိုးတက်ကဲပြီး အဆင်းရဲခံခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ ဒါလောက်ကျေးဇူးရှိတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို အရှင်ဘုရား ခွင့်သနားတော်မမူဘူး ဆိုရင် နောက်သားနောင်လာ လူတကာတို့ ‘မာတုဂုဏဝိသေသ’ (မိဘ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူး)ကို မနှိုင်းဆကြဘဲ ရှိကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မယ်တော် မြတ်ကို ရဟန်းပြုခွင့် ပေးသနားတော်မူပါဘုရား။”

သနားစဖွယ် ညှိုးငယ်စွာ လျှောက်ထားသော အရှင်အာနန္ဒာအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

“ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ငါ၏မယ်တော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ မိဖုရား သည် ရှစ်ပါးသော ဂရုဓမ္မ (လေးစားစွာ လိုက်နာရမည့် အလေးပြုအပ်သော တရား)ကို အသက်တည်သမျှ မကျူးလွန်ရအောင် အမြဲဖြည့်စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ ရဟန်းပြုခြင်းငှာ ငါ ခွင့်ပြုတော်မူမည်”

အဆိုပါ ‘ဂရုဓမ္မရှစ်ပါး’ မှာ

- ၁။ ဝါတော်တစ်ရာ ရပြီးသော ဘိက္ခုနီမဖြစ်စေကာမူ ယနေ့မှ ရဟန်း ဝတ်သော ရဟန်းယောက်ျားအား ညွတ်တွားရိသေရခြင်း။
- ၂။ ရဟန်းယောက်ျား မရှိသော အရပ်ဒေသ၌ ဘိက္ခုနီမတို့ ဝါမဆို၊ ဝါမကပ်ရခြင်း။
- ၃။ ရဟန်းယောက်ျားတို့ထံ နှစ်ပါးသောဓမ္မတို့ကို လခွဲတစ်ကြိမ် တောင်းပန်ရခြင်း။
- ၄။ ဝါကျွတ်သောအခါတွင် ‘ဥဘတော’ သင်္ဃာ၌ ပဝါရဏာ ပြုရခြင်း။
- ၅။ ‘ပက္ခမာနတ္ထ’ ကို နှစ်စဉ်မပြတ် ကျင့်ရခြင်း။

၆။ ‘သိက္ခမာန်’ အဖြစ်ဖြင့် ၂ နှစ်နေပြီးမှ ဥဘတောသဃ်ာဉ် ဥပသမ္ပဒကံဆောင်ရခြင်း။

၇။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ပရိယာယ်စကားမျှဖြင့်လည်း မဆဲရေး မမြည်တမ်းရခြင်း။

၈။ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ ဟောကြားဆုံးမသည်ကို လိုက်နာရခြင်း တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် အထက်ပါ ဂရုဓမ္မရှစ်ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ထံတော်၌ သင်ကြားနာခံခဲ့ပြီးလျှင် ကျောင်းတော်တံခါးဝ၌စောင့်ဆိုင်းနေ သော မယ်တော်နှင့် သာကီဝင်မင်းသမီးများထံသို့ ကြွလာသည်။ ထိုတရား များကို မယ်တော်မိဖုရားကြီးအား တစ်ဆင့် ဟောညွှန်ပြသတော်မူသည်။

“ကျေးဇူးတော်ရှင် မယ်တော်မိဖုရားကြီး၊ ဤရှစ်ပါးသော ဂရုဓမ္မတို့ကို လုံ့လအားထုတ်၍ မယုတ်မယိုရအောင် အသက်ရှည်သမျှ ကျင့်ကြံလိုက်နာ မည်ဟု ဝန်ခံလျှင် သာသနာတော်၌ မယ်တော်တို့ ရဟန်းဖြစ်လိမ့်မည်”

မဟာပဇာပတိဂေါတမီ မိဖုရားလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် တုံ့ပြန် လျှောက်ထားသည်။

“ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ အဲသည် အလေးပြုအပ်တဲ့ တရားရှစ်ပါးကို တပည့်တော်မ လိုက်နာကျင့်ဆောင်ပါ့မယ်။ အတူပါလာတဲ့ သာကီဝင် မင်းသမီးတွေကိုလည်း ကျင့်ဆောင်စေရပါစေမယ်ဘုရား”

အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား လေသည်။

“ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ မာတုဂါမတို့သည် ရဟန်းအဖြစ်ကိုရ၍ ဂရုဓမ္မ ရှစ်ပါးကို ရိုသေလိုက်နာကြသည်ဖြစ်အံ့။ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သည် မာတုဂါမတို့၏ဘောင်၌ အနှစ်တစ်ထောင် ကာလပတ်လုံး တည်ရစ်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် မာတုဂါမတို့အား ရဟန်းပြုစေ”

ထိုကဲ့သို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားရွှေနှုတ်တော်မှ ‘သိက္ခနီ ဥပသမ္ပဒကံ’ကို ပညတ်တော်မူသဖြင့် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ မိဖုရားကြီးနှင့် သာကီဝင်

မင်းသမီး ငါးရာတို့ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရကြ၏။

မဟာပဇာပတိဂေါတမီ ထေရီအရှင်မသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ လျှောက်ပတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုသင်ယူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း အားထုတ် သဖြင့် လောကုတ္တရာတရား၏ အထွတ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။ သာကီဝင် မင်းသမီး ထေရီငါးရာတို့မှာမူ နန္ဒကောဝါဒသုတ်ကို နာကြားအပြီးတွင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူကြသည်။

(ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် မာတုဂါမတို့အား သာသနာတော် အတွင်း၌ ရဟန်းပြုခွင့်ပေးရမည့်အကြောင်းကို ကြိုတင်သိမြင်ပါလျက် ကပိလဝတ်ပြည်တွင် ဂေါတမီမိဖုရားကြီး ခွင့်တောင်းစဉ်က အဘယ်ကြောင့် ခွင့်မပြုခဲ့သနည်း။ တစ်ဖန် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ လိုက်လာ ကြသောအခါတွင်လည်း မည်သည့်အတွက် အလွယ်တကူ ခွင့်မပြုသနည်း။ မာတုဂါမတို့၏ သဘောသဘာဝမှာ စစ်မှန်သော သဒ္ဓါတရား အလွန် နည်းပါးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် မာတုဂါမတို့၏ သဒ္ဓါတရားသည် မတည်မြဲလှ။ ထို့ကြောင့် ခွင့်တောင်းလျှင်တောင်းခြင်း ခွင့်မပြုသေးဘဲ ခဲယဉ်းစွာလျှောက်ထားမှသာ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် သာသနာတော်၌ ပို၍လေးစားစေရန်အတွက် ဂရုဓံပညတ်ကို ထားတော် မူပြီးမှ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။)

ဂေါတမီထေရီ အရှင်မကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် အတွင်းရှိ သင်္ကန်းဝတ် မိန်းမတို့တွင် အဦးအစလည်း ဖြစ်၏။ အသက် အကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့အား ထိုက်သက်ရာ ဧတဒဂ်ထား၍ ချီးမြှောက်တော်မူသောအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီထေရီအား ရတ္တညူ၊ ဧတဒဂ် (ဘိက္ခုနီ အပေါင်းတွင် သိက္ခာဝါအကြီးဆုံးဘွဲ့) ပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဘိက္ခုနီသာသနာတော်ကို ဦးဆောင်တည်ထောင်တော်မူခဲ့သော မဟာပဇာပတိဂေါတမီ ရဟန္တာအရှင်မကြီးသည် သက်တော် ၁၂၀ ရှိသော

နေ့တစ်နေ့တွင် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏။

‘အခု ငါ့အသက်ဟာ ၁၂၀ ရှိပြီ။ ရင့်ရော်ယိုယွင်းအိုမင်းလှပြီ။ မကြာမီ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရတော့မည်။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့တကွ အဂ္ဂသာဝကကြီး နှစ်ပါး၊ သားတော်ရင်း အရှင်နန္ဒ၊ မြေးတော် အရှင်ရာဟုလာ၊ တူတော် အရှင်အာနန္ဒာ ထေရ်တို့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တာကိုလည်း ဖူးမြင်ခွင့် မရှိတော့ပါကလား။ ငါ အခုလို အမတမည်ခေါ် ပြည်တော်အောင်ခန်း နိဗ္ဗာန်နန်းကို ခိုဝင်တော့မယ့် အကြောင်းကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရားနဲ့တကွ အဂ္ဂသာဝကကြီး နှစ်ပါး၊ အရှင် မဟာကဿပ၊ အရှင်ကောဏ္ဍည၊ အရှင်မဟာကစ္ဆည်း၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ကို လျှောက်ထားပန်ကြားသင့်တယ်။ အရှင်နန္ဒ၊ အရှင်ရာဟုလာ၊ အရှင်အာနန္ဒာ တို့ကိုလည်း ပန်ကြားမှ ဖြစ်မယ်’

အရှင်မကြီး ဂေါတမိထေရီကဲ့သို့ပင် သာကီဝင်မင်းသမီး ထေရီ ငါးရာ နှင့် ခေမာထေရီ အရှင်မလည်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အကြံဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ဟိန်းဟိန်းမြည်လျက် တုန်လှုပ်လေ၏။ မိုးချုန်း သံ၊ ပဲ့တင်ဟည်းသံ၊ တော်လည်းသံတို့လည်း ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့ရှိစဉ်ဝယ် ဘိက္ခုနီကျောင်းတိုက်ကို စောင့်ရှောက်နေကြသော နတ်တို့လည်း ဂေါတမိထေရီနှင့် မိန်းမရဟန္တာတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည့် အကြောင်းကို သိရသဖြင့် ငိုကြွေးကြ၏။ နတ်တို့၏ ထိုငိုကြွေးသံကို ကြား ရသော ဘိက္ခုနီများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လျက် အရှင်မကြီးဂေါတမိထံ ချဉ်းကပ်ကာ မေးမြန်းလျှောက်ထားကြ၏။ အရှင်မကြီးကလည်း ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော့မည့်အကြောင်းကို ပြန်လည်မိန့်ကြားတော်မူပြီး ကျောင်းတိုက်မှ ထွက်တော်မူ၏။

“တပည့်တော်မတို့ ဘုန်းကံနည်းလှပါကလား။ ဂေါတမိအရှင်မကြီးနဲ့ မိန်းမရဟန္တာငါးရာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားရင် သည်ကျောင်းတိုက်ကြီး ဆိတ်သုဉ်း သွားတော့မယ်။ မနက်လင်းလို့ နေမင်းထွက်ပေါ်လာတဲ့အခါ ကြယ်တာရာ နက္ခတ်တွေကို မမြင်ရသလို၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သမီးတော် မိန်းမရဟန္တာ

ငါးရာတို့ကိုလည်း ဖူးမြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါကလားဘုရား”

သောတာပန် သကဒါဂါမ်နှင့် ပုထုဇဉ် ဘိက္ခုနီများ ငိုကြွေးလျက် လိုက်ပါလာကြ၏။ သည့်နောက်တွင် သိက္ခမာန်မများ၊ သာမဏေရီများ။ ဥပါသိကာမ ကြီးငယ်တို့သည် လက်အုပ်ချီလျက် ငိုကြွေးရင်း လိုက်ပါလာကြသည်။

“ချစ်သမီးတို့ သောကပူဆွေး ငိုကြွေးဖို့ မသင့်ဘူး။ အခုအချိန် အခါဟာ ဝမ်းသာရမယ့်အချိန်ပဲ။ ငါဟာ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေကို အကုန် ပယ်စွန့်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာသင့်တယ်။ အလွန်လေးလံတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရွက်ဆောင်နေရာက ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပယ်စွန့်ပြီးတော့ ချမ်းသာတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို သွားတာဟာ ငိုစရာ မဟုတ်၊ ဝမ်းသာစရာပါ”

ဂေါတမီအရှင်မကြီးသည် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ငိုကြွေးလျက် လိုက်ပါလာသော ပရိသတ်ကြီးအား လှည့်၍ တရားပြတော်မူ၏။

“အို ချစ်သမီးအပေါင်းတို့၊ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိတော်မူတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်တွေ ထင်ရှားရှိတယ်။ ရဟန်းသံဃာတွေလည်း ချမ်းချမ်းသာသာ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရှိနေတော် မူကြတယ်။ ဒါကြောင့် မငိုကြနဲ့”

ထိုသို့ ဖျောင်းဖျစ်ကားဖြင့် နှစ်သိမ့်သော်ငြား ငိုကြွေးသံများမူ မဆိတ်စဲ။

“ချစ်သမီးတို့၊ ငါဟာ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး ပါရမီကို ဖြည့်ခဲ့ရတယ်။ အဲသည်လို တောင့်တလိုလားပြီး ဆုတောင်းဖြည့်ဆည်း ခဲ့ရတဲ့ အကျိုးဟာ ကနေ့ပြည့်ပြီ။ တကယ်လို့ ချစ်သမီးတို့ဟာ ငါ့ကို ချစ်ခင်ရင်၊ ငါ့ကျေးဇူးကိုသိရင် တရားကို အားထုတ်ကြပါ။ မိန်းမတွေ ရဟန်း ပြုခွင့်ရအောင် ငါဟာ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ငါဟာ ရဟန်းဘဝကို နှစ်သက်သလို၊ ချစ်သမီးတို့လည်း ရဟန်းဘဝကို နှစ်သက်ကြပါ”

ထိုအချိန်အခါဝယ် လောကထိပ်တင် သဗ္ဗညုရှင်သည် ဝေသာလီ ပြည် ကုဋ္ဌာဂါရ ကျောင်းတော်သို့ တစ်ဖန်ကြွရောက် သီတင်းသုံးနေတော်မူ ချိန် ဖြစ်၏။ ဂေါတမီအရှင်မကြီးနှင့် သာကီဝင်မင်းသမီး ထေရီအရှင်မ ငါးရာ တို့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူကြမည့်သတင်းကြောင့် ဝေသာလီပြည်၌လည်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏။

ဂေါတမီ အရှင်မကြီးနှင့် ရဟန္တာမ ငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရိုသေဝတ်တွား ကန်တော့ကြပြီးနောက် ထေရီမကြီးက လျှောက်ထား၏။

“ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မ ဂေါတမီဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ လောကီမိခင်ဖြစ်သလို၊ အရှင်ဘုရားရဲ့ ရူပကာယ ကြီးပွားအောင် တပည့်တော်မ မွေးမြူခဲ့သလို၊ တပည့်တော်မရဲ့ ဓမ္မကာယ ကြီးပွားအောင် အရှင်ဘုရားက မွေးမြူခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် တပည့် တော်မဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ လောကုတ္တရာ သမီးတော် ဖြစ်ပါတော့တယ် ဘုရား။”

“ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကို တပည့် တော်မက အာဟာရအစာ နို့ချိုတိုက်ကျွေးခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်မ ဂေါတမီကို အရှင်ဘုရားက အေးမြလှတဲ့ တရားတော် နို့ရည် တိုက်ကျွေး ပါတယ် ဘုရား။”

ကျောင်းတော်၏အပြင်ဘက်တွင် ငိုကြွေးသံများ ညံ့နေငြား မြတ်စွာ ဘုရား၏ ရှေ့တော်တွင်မူ မယ်တော်ဘိက္ခုနီကြီး၏ လျှောက်ထားသံမှ တစ်ပါး တိတ်ဆိတ်နေပေ၏။

“မာယာရင်နှစ် သားချစ်မြတ်ဖျား အရှင်ဘုရား၊ သားဆု တောင်း ကြတဲ့ မိန်းမတွေဟာ စကြာမင်းလောင်း သားကောင်းရတနာကို ရကြ ပါတယ်ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ မန္တာတု စကြာမင်းကြီးရဲ့ မယ်တော်ဖြစ်သော်လည်း သံသရာဝဲဩဇာမှာ နစ်မြုပ်နေကြရပါတယ် ဘုရား။ အရှင်မြတ်ဘုရားဟာ တပည့်တော်မကို သံသရာဝဲ ပင်လယ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ကယ်တင်တော်မူပါ ပေတယ် ဘုရား။”

“မိန်းမတွေမှာ စကြာမင်းမယ်တော်၊ ဧကရာဇ်မင်းရဲ့မယ်တော် ဆိုတဲ့အမည်ဟာ ရလွယ်ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်မကတော့ ရဖို့အလွန် ခက်ခဲတဲ့ ဘုရားမယ်တော်အမည်ကို ရခဲ့ပါပြီဘုရား။ ဘုရားမယ်တော်ဆိုတဲ့ အမည်ကိုရအောင် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ခဲ့တာ ပြည့်စုံပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သည်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စွန့်ပစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပါရစေဘုရား။ ခွင့်ပြုတော် မူပါဘုရား”

ဂေါတမိထေရီသည် ထိုသို့လျှောက်ထားပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို ရှိခိုးပြန်သည်။ ပြီးမှ ထပ်မံလျှောက်ထားသည်။

“နေမျိုးနတ်နွယ်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်မရဲ့ ရှိခိုးခြင်းဟာ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါတော့တယ်ဘုရား။ မိန်းမတို့ဟာ အပြစ် အနာအဆာတို့ရဲ့ တည်ရာ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်မမှာ အပြစ်ရှိရင် သည်းခံတော်မူပါဘုရား။ အရှင်ဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူတဲ့အတိုင်း ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမဩဝါဒ ပေးခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ အဲသည်လို ဆုံးမဩဝါဒ ပေးရာမှာ အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိရင်လည်း သည်းခံတော်မူပါဘုရား”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

“မိထွေးတော် ဂေါတမိ၊ တောင်းပန်ကန်တော့ခြင်း မပြုသောသူ၌ သော်လည်း သည်းခံရသေး၏။ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် တောင်းပန်ကန်တော့သော မိထွေးတော်၌မူ မည်သည့်အပြစ်ရှိတော့အံ့နည်း။ နိဗ္ဗာန်သို့သွားပါတော့မည်ဟု ခွင့်ပန်သော မိထွေးတော်အား မည်သို့ဆိုနိုင် တော့အံ့နည်း”

မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ထိုသို့မိန့်တော်မူပြီးမှ ဆောင်ရွက် ဖွယ်များကို မိန့်ကြားတော်မူ၏။

“မိထွေးတော် ဂေါတမိ၊ ငါဘုရား၏ တပည့်သာဝက ရဟန်းသံဃာ တို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။ ဤသည်ဘုံဘဝ ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်ခြင်းငှာ သည်းခံခြင်းတရား ရှိကြကုန်၏။ ငါဘုရား၏ ထိုတပည့် ရဟန်းသံဃာ တို့အားလည်း ဖူးမြော်ကန်တော့ဦးလော့”

ဂေါတမိထေရီအရှင်မကြီးသည် သားတော်အရှင်နန္ဒနှင့် မြေးတော်အရှင်ရာဟုလာ၊ တူတော် အရှင်အာနန္ဒာတို့အား ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီးလျှင် ခွင့်တောင်းလျှောက်ထားသည်။ ပြီးလျှင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားဘက်သို့ လှည့်၍ ရှိခိုးချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူ၏။

“မိထွေးတော် ဂေါတမိ၊ မိန်းမတို့၏ တရားအထူးကို သိမြင်ခြင်း၌ သူမိုက်တို့သည် မသိဝိုးဝါးယုံမှားရှိကြ၏။ ထိုသူတို့၏အယူမှားကို ပယ်ခြင်းငှာ တန်ခိုးပြခဲ့ဦးလော့”

ထိုအခါ ဂေါတမိထေရီသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ဦးတိုက် ရှိခိုး၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကာ များစွာသော တန်ခိုးပြာဠိဟာတို့ကို ပြတော်မူ၏။

ထေရီမကြီးပြသော တန်ခိုးပြာဠိဟာများမှာ

တစ်ပါးတည်းကို အများဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပြခြင်း၊ အများကို တစ်ပါးတည်းဖြစ်အောင် ပြခြင်း၊ နံရံတံတိုင်းခြားရာသို့ ဖောက်ထွင်းသွားခြင်း၊ မြေကြီးအတွင်းသို့ ငုပ်လျှိုး၍ပြခြင်း၊ ရေပေါ်၌ စင်္ကြံလျှောက်ခြင်း၊ ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေလျက် ပျံသန်းခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ပါး ထေရီအရှင်မကြီးသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့တိုင်အောင် တက်ကြွသွားသည်။ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကို ထီးရိုးပြုလျက် ပထဝီမြေကြီးကို ထီးရွက်ပြုကာ ဆောင်းသည်။ ထက်အောက် ပြောင်းပြန်လှန်သည်။ စကြာမင်းကြီး ဗိုလ်ထုနှင့် လှည့်လည်သွားလာပုံကိုလည်း ဖန်ဆင်းပြသသည်။

ထို့ပြင် ဂဠုန်ယောင်၊ နဂါးယောင်၊ ခြင်္သေ့ယောင် ဖန်ဆင်းပြသ၏။ အလွန်များပြားသော မိန်းမရဟန်းတော်များ ကောင်းကင်ယံ ဈာန်ကြွနေပုံများကိုလည်း ဖန်ဆင်းပြပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးလျှောက်ထား၏။

“ကြီးသောလုံ့လ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ဆုံးမတော်မူတိုင်း ပြုကျင့်တတ်သော ဂေါတမိပါဘုရား။ စက္ခုငါးပါးဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်ဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို ရှိခိုးပါ၏ဘုရား”

ထေရီအရှင်မကြီးသည် ‘လောကဝိဝရဏ’ အလုံးစုံသောစကြာဝဠာ

တစ်သောင်းကို လင်းစေသော အဓိဋ္ဌာန်ကို ပြုတော်မူရာ လူတို့ကို ငရဲဘုံ၊ နတ်ဘုံများမှ မြင်ရ၏။ လူတို့ကလည်း ငရဲပြည်၊ နတ်ပြည်များကို မြင်ကြရ၏။ ငရဲသူငရဲသားနှင့် လင်းနို့ပမာ တွယ်ကပ်နေကြသော ‘လောကန္တရိုက်’ ငရဲကိုလည်း မြင်ကြရအောင် ပြသသည်။

မဟာပဇာပတိဂေါတမီ ထေရီမကြီး၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ကို ဖူးမြော်ကြရသော ပရိသတ်များက လက်အုပ်ချီလျက် လျှောက်ထားကြ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော်ဖြစ်သော အရှင်မဘုရား၊ ဤကဲ့သို့သော တန်ခိုးများ ပြသနိုင်ရန် မည်သည့်ကာလမှ အစပြု၍ မည်ကဲ့သို့ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သည်များကိုလည်း ဆည်းပူးနာယူ မှတ်သားဖွယ် အဖြစ် ဟောကြားတော်မူပါဘုရား။”

ထို့ကြောင့် ထေရီအရှင်မကြီးသည် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၏ ရွှေလက်ထက်တော်မှ အစပြုကာ ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့ရသော ပါရမီတို့ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ထို့နောက် သာကီဝင်မင်းသမီး ထေရီ အရှင်မများကလည်း ကောင်းကင်သို့ ကြွသွားကာ အများမြင်သာအောင် တန်ခိုးပြသကြသည်။ ပရိသတ်ကြီး အံ့ဩမဆုံးဖြစ်နေကြစဉ် ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်လာပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ဦးခိုက်လျက် လျှောက်ထားကြသည်။

“တပည့်တော်မတို့ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းသောရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ တပည့်တော်မတို့သည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ရကြပါပြီ။ လေးဖြာသော ပဋိသမ္ဘိဒါ၊ ရှစ်ဖြာသော ဝိမောက္ခ၊ ခြောက်ပါးသော အဘိညာဉ်တို့သို့ ကောင်းစွာရောက်ကြပါပြီ။ တပည့်တော်မတို့ကိုလည်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အခွင့်သနားတော်မူပါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။”

“အိုနာသေခြင်း လွတ်ကင်းရာမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်တော့မည် ခွင့်တောင်းသည်ကို အဘယ်သို့ တားမြစ်ရအံ့နည်း။ သင်တို့ပြုရမည့် အချိန်အခါကို သင်တို့ သိကြကုန်လော့။”

ဂေါတမီထေရီနှင့် ရဟန္တာမ ငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်တော်သံအဆုံးတွင် မြတ်စွာဘုရားအား ဦးခိုက်ရှိခိုးပြီး ထွက်ခွာလာကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မိထွေးတော်အား ကျောင်းတော်တံခါးမှန်အထိ လိုက်လံပို့ဆောင်တော်မူသည်။

ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူမည့် ဘိက္ခုနီအရှင်မများသည် ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ပထမဈာန်ကို စတင်ဝင်စားကြပြီ။ ဥပါ သိကာမများကား ဂေါတမီအရှင်မ၏ ခြေတော်ကို ဦးခိုက်ငိုကြွေးနေကြ၏။ အချို့သော်ကား အမြစ်ပြတ်သော နွယ်ပင်အလား ညှိုးနွမ်းလျက် ယိုင်လဲ လူးလှိမ့်နေကြ၏။

ရဟန္တာ အရှင်မကြီးများကား ဒုတိယဈာန်မှ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ အာကာသဈာန်၊ ဝိညာဏဈာန်၊ အာကိဉ္ဇညဈာန်၊ နေဝသညာဈာန်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားနေတော်မူကြသည်။

တစ်ဖန် နေဝသညာဈာန်မှ နောက်ပြန်ဆုတ်လျက် ပထမဈာန် အထိ ဝင်စားတော်မူကြသည်။ ပထမဈာန်သို့အရောက်တွင် စတုတ္ထဈာန် အထိ အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားတော်မူကာ စတုတ္ထဈာန်မှထ၍ စုတိစိတ်ကျလျက်၊ ဆီမီးတောက်သည် ငြိမ်းပျောက်သွားသကဲ့သို့ အသင်္ခံတဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူကြလေ၏။

မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏။ လျှပ်စစ်လျှပ်နွယ်တို့သည် ထိန်လင်းဖြာလျက် ပဲ့တင်သံပေး၏။ ကောင်းကင်မှ ပန်းပွင့်မိုးရွာကျလာကာ မြေပြင်ကို ဖုံး၏။ နတ်စည် ယွမ်း၏။ ရာဂ မကင်းသေးသော နတ်တို့သည် ငိုကြွေးကြ၍ ဗြဟ္မာတို့မှ ထိတ်လန့်ကြသည်။

“ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတို့သည် မမြဲကြပါတကား။ မိထွေးတော် ဂေါတမီသည် ကွယ်လွန်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူချေပြီ။ အကြင်ငါးရာ ကုန်သော ရဟန္တာအရှင်မတို့သည်လည်း ဤအရှင်မကြီးအား ခြံရံကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြ၍ တန်ခိုးပြနိုင်ကြ၏။ ထိုမိန်းမရဟန္တာ ငါးရာတို့သည်လည်း စွဲငြိစရာ မီးစာမရှိသော ဆီမီးတောက်

ကဲ့သို့ ငြိမ်းပျောက်ကြလေပြီ”

နတ်သမီးများ၏ ဖွဲ့နွဲ့ ငိုကြွေးသံဖြစ်သည်။

“ယှဉ်တွဲတွေ့ကြုံပေါင်းဆုံမိခြင်းသည် ကွဲကွာခြင်း၌ အဆုံးရှိချေ၏ တကား။ ငါတို့မှာမူ ပူဆာညှိုးနွမ်း ပင်ပန်းဆင်းရဲလှချေ၏ တကား။ အလုံးစုံသော ဖြစ်သမျှ တရားအပေါင်းတို့သည် မမြဲသော အရာများပါတကား။ အသက်ရှင်ခြင်းသည် အဆုံးသို့ရောက်က ပျက်စီးရသော အရာမျိုးပါတကား”

မဟာပဇာပတိဂေါတမီ အရှင်မကြီးနှင့် ရဟန္တာအရှင်မ ငါးရာတို့၏ ဈာပနသို့ ဝေးစွာသောအရပ်ရှိ သံဃာတော်များလည်း ကြွလာကြ၏။

အလောင်းတို့တင်ထားသည့်ညောင်စောင်းငါးရာကို ရွှေပြာသာဒ်များတွင် ထည့်သွင်းကြသည်။ လောကပါလ နတ်မင်းကြီးလေးပါးသည် မိထွေးတော်ဂေါတမီ၏ ပြာသာဒ်ကို ပခုံးဖြင့် ထမ်းကြ၏။ သိကြားမင်း၊ ယာမာနတ်မင်း စသော နတ်မင်းတို့သည် ကြွင်းသော ပြာသာဒ်များကို ထမ်းလျက် လောင်တိုက်ရှိရာသို့ အစဉ်အတိုင်း ဆောင်ယူကြသည်။

အလောင်းတင် ပြာသာဒ်များနောက်မှ လူများလိုက်ပါကြသည်။ ၎င်းနောက်မှ နတ်များ၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘာန်၊ ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ အသုရာနှင့် ဗြဟ္မာများ လိုက်ပါ ပူဇော်ကြသည်။ ဤသည့်နောက်မှ သံဃာတော်များနှင့် မြတ်စွာဘုရားလိုက်ပါ ပို့ဆောင်သည်။

လောင်တိုက်တည်ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီ။ ရုပ်ကလာပ်များကို နံ့သာထင်းပုံပေါ်သို့ တင်သည်။ နံ့သာမှုန့် အမျိုးမျိုးကိုဖြူးကာ နောက်ဆုံး ပူဇော်ကြပြီးနောက် မီးတိုက်ကြသည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မဟာပဇာပတိဂေါတမီထေရီမကြီး၏ ဓာတ်တော်များကို သပိတ်တွင်ထည့်ပြီး မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆက်ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မိထွေးတော်၏ ဓာတ်တော်များကို ရွှေလက်တော်ဖြင့် ကိုင်လျက် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

“ရဟန်းတို့။ ဥပမာအားဖြင့် ကြီးစွာသော သစ်ပင်ကြီးသည် အနိစ္စ

mgcye.com

သဘောဖြစ်၍ အကိုင်းအခက်တို့သည် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးပြီး ဆွေးမြည့်သွားသကဲ့သို့ သစ်ပင်ကြီးနှင့်အတူ မိထွေးတော် ဂေါတမီသည်လည်း ဘိက္ခုနီ သဗ္ဗာ အလယ်မှ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၍သွားလေပြီ။ ထိုမိထွေးတော် ဂေါတမီသည် ကြီးသော ပညာရှိ၏။ ခိုင်ခံ့ထူထဲသော များသောပညာရှိ၏။ ထိုမိထွေးတော် ဂေါတမီ သည် ဘိက္ခုနီမိန်းမရဟန်းအပေါင်းတို့တွင် အကြီးဆုံးဟူ၍ မှတ်ယူကြ လေကုန်”

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ဆက်လက်၍ မိန့်တော်မူ၏။

“မိထွေးတော် ဂေါတမီသည် တန်ခိုးအရာ၌လည်း လွန်စွာ လေ့လာ လျင်မြန်ထက်သန်၏။ ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်၌လည်းကောင်း၊ စေတော ပရိယ အဘိညာဉ်၌လည်းကောင်း၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသ အဘိညာဉ်၌လည်းကောင်း၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်၌လည်းကောင်း လျင်မြန်ထက်မြက်၏။ အလုံးစုံသော အာသဝေါတရားတို့သည် ကင်းပလွတ်ငြိမ်း စင်ကြယ်၏။ နောင်တစ်ဖန် ဖြစ်ခြင်းမရှိ။ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့သည် အလွန်စင်ကြယ်စွာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိထွေးတော် ဂေါတမီသည် စိုးရိမ်ခြင်း မရှိ။

မိန်းမရဟန်းတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်တော်မူသော မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ ရဟန္တာအရှင်မကြီးကို အကြောင်းပြုလျက် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် တပည့်သားတို့အား

“ရဟန်းတို့၊ ထို့ကြောင့် သင် ချစ်သားတို့သည်လည်း ကိုယ့်ကိုယ် သာလျှင် မှီရာကျွန်းသဖွယ်ဖြစ်၍ သတိပဋ္ဌာန်တရားလျှင် အာရုံရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတို့ကို ပွားစေကုန်၍ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၏ အဆုံးကို ပြုကြလေကုန်”

ဟု ဆုံးမတော်မူပေ၏။

၂။ မဟာပညာ တေဒဂ်ရ ထေရီ

ဤကမ္ဘာမှ ပြန်လည်ရေတွက်လျှင် ကမ္ဘာတစ်သိန်းမြောက် ကျရောက်သော ကာလ၌ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အခါက ဟံသာဝတီပြည်ကြီးဝယ် ခေမာထေရီလောင်းလျာသည် ဥစ္စာဓန ပေါများ ကြွယ်ဝသော သူဌေးတစ်ဦး၏ သမီး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သူဌေးသမီးသည် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ တရားတော်ကို နာယူကာ သရဏဂုံကို ဆောက်တည်သည်။ ထိုကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သို့သွားကာ တရားတော်ကို နာယူနေစဉ် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာတော်တို့၏ အလယ်၌ မိန်းမ ရဟန်းတော်တစ်ပါးအား ‘မဟာပညာ’ ဧတဒဂ်ထားတော်မူသည်။

သူဌေးသမီးသည် ထိုဘိက္ခုနီအရှင်မအားကြည့်ပြီး အလွန်ကြည်ညို၏။ အလွန် ဝမ်းမြောက်၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မိဘတို့အား တောင်းပန်ပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကပ်လှူပူဇော်၏။

ခုနစ်ရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့၌ ဆွမ်းအနုမောဒနာပြုသောအခါ သူဌေးသမီးက ဤသို့ ဆုတောင်း၏။

“ယခုပြုရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် လွန်ခဲ့သော ခုနစ်ရက်က

ဧတဒဂ်ရသော အရှင်မကဲ့သို့ တပည့်တော်မသည်လည်း ပွင့်လတ္တံ့သော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ လက်ထက်တော်၌ ‘မဟာပညာဧတဒဂ်’ ရရပါလိုသော်”

ထိုအခါ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားက

“ချစ်သမီး၊ သင်၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြည့်စုံလတ္တံ့။ သံဃာတော် များနှင့် ငါဘုရားအား ပူဇော်သက္ကာရပြုသော သင်ချစ်သမီး၏ ကုသိုလ်ကံ စေတနာသည် မရေတွက် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်သည့် ကြီးစွာသော အကျိုးရှိ၏”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီးမှ ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူ၏။

“သင်သည်၊ ဤကမ္ဘာမှ တစ်သိန်းထက်၌ ဩက္ကာကမင်းမျိုး၌ ဖြစ်သော ဂေါတမအမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် လူ့ပြည်၌ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်တို့၌ အမွေခံဖြစ်သော၊ မြတ်စွာ ဘုရား၏ သမီးတော်ဖြစ်သော၊ တရားတော်သည် ဖန်ဆင်းအပ်သော၊ မဟာ ပညာ ဧတဒဂ်သို့ရောက်သော ‘ခေမာ’ အမည်ရှိသည့် မိန်းမရဟန်း ဖြစ်လတ္တံ့။”

ခေမာထေရီလောင်းလျှာ ထိုသူဌေးသမီးသည် ထိုဘဝမှ စုတေသော အခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ တာဝတိံသာမှ စုတေပြန်လျှင် ယာမာ နတ်ပြည်သို့ရောက်၏။ ယာမာနတ်ပြည်မှ စုတေပြန်သော် သူဌေးသမီးသည် တုဿိတာ။ ထိုမှ စုတေပြန်လျှင် နိမ္မာနရတီ။ ထိုမှတစ်ဖန် ပရနိမ္မိတ ဝသဝတီနတ်ပြည်များ၌ အဆင့်ဆင့် တိုးမြင့်စွာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ နတ်ပြည်အဆင့်ဆင့်၌ တိုးမြင့်စွာ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းလည်း နတ်မင်းကြီးတို့၏ အဂ္ဂမဟေသီနတ်မိဖုရားကြီးချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်း ခုနစ်ရက် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း ကုသိုလ် ကံတို့၏ အကျိုးပေတည်း။

ခေမာထေရီလောင်းလျှာ သူဌေးသမီးသည် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်နှင့် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်များ၏ ကြား ကာလ၌ လူ့ပြည်နတ်ပြည်တွင်သာ စုန်ဆန် တက်သက် လှည့်လည် စံစား နေခဲ့၏။

စကြာမင်း၏ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီး၊ ဧကရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကြီး အဖြစ်များကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ရရှိစံစားခဲ့သော သူဌေးသမီးသည် လွန်ခဲ့သော ၉၁ ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန်ဝယ် တစ်ခုသော အမျိုး၌ ဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်သော် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ မိန်းမ ရဟန်း ပြုလေသည်။

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ဝယ် မိန်းမရဟန်းအဖြစ် နှစ်ပေါင်းရှစ်သောင်းလုံးလုံး ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်ခဲ့သည်။ ကျမ်းဂန် ပိဋကတ်ကို သင်ကြားသဖြင့် များသော ဗဟုသုတရှိသည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သည်။ သစ္စာလေးပါး၌လည်း ရဲရင့်တော်မူသည်။

ထိုထေရီအရှင်မသည် သိမ်မွေ့သော အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ထုတ်ဖော်၍ ဆန်းကြယ်သော တရားစကားတို့ကိုလည်း ဟောတော်မူသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား၌လည်း အားထုတ်လုံ့လပြုသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆုံးမဩဝါဒများကိုလည်း ကောင်းစွာ လိုက်နာ ကျင့်ဆောင်တော်မူသည်။

ထိုအရှင်မသည် ထိုအဖြစ်မှ စုတေပြီးနောက် ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန်အထိ လူ့ပြည်နတ်ပြည်၌သာ ကျင်လည်နေခဲ့၏။ အနှစ်ရှစ်သောင်းလုံးလုံး မိန်းမရဟန်းပြုခဲ့သောကြောင့် အခြားတစ်ပါး နတ်သမီးတို့ထက် သာလွန်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာမှာ လွန်စွာကြီးမား၏။ ထို့ပြင် ပညာကြီး၏။ သီလရှိ၏။ ရရှိသော အခြွေအရံများမှာလည်း ယဉ်ကျေးလိမ္မာသူများသာ ဖြစ်တော့၏။

လူ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင်လည်း လင်ယောက်ျား၏ လွန်စွာ မြတ်နိုးမှုကို ခံယူရရှိ၏။ လင်ယောက်ျား၏ မထီမဲ့မြင်ပြုမှု၊ ဆဲရေး ရိုက်ပုတ် မုန်းထားမှုဟူသည်ကို ကြားသော်မျှ မကြားဖူးချေ။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာသို့ ရောက်လာပြီ။

ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန်ဝယ် ခေမာထေရီ လောင်းလျာသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ သူကြွယ်သမီးဖြစ်လာသည်။ သူ၏ အပေါင်းအသင်းများမှာ သုမေဓာထေရီလောင်းလျာနှင့် ဓနုဇ္ဇနီပုဏ္ဏားမတို့ ဖြစ်သည်။

ထိုသူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် ချစ်ခင်ညီညွတ်စွာဖြင့် စုပေါင်းပြီးလျှင် သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးရန် အာရမ္မဏျောင်းတိုက်၊ သံဃိက ကျောင်းများကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြသည်။

သူငယ်ချင်းမသုံးယောက်သည် ထိုဘဝမှစုတေသောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရသည်။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန်တွင်ကား သူတို့သည် နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ကိကီမင်းကြီး၏ သမီးတော်များ ဖြစ်လာကြသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိကာမများ ဖြစ်လာသည်။

ကိကီမင်းကြီး၏ သမီးတော်များမှာ ၁။ သမဏီ၊ ၂။ သမဏာ ဂုတ္တာ၊ ၃။ ဘိက္ခုနီ၊ ၄။ ဒါယိကာ၊ ၅။ ဓမ္မာ၊ ၆။ သုဓမ္မာနှင့် ၇။ သဗ္ဗဒါသီ တို့ပေတည်း။

ထိုခုနစ်ယောက်လုံးမှာ ဆုကြီးပန် လောင်းလျာ မိန်းမမြတ်တွေ ချည်းဖြစ်၏။

ကိကီမင်းကြီး၏ အကြီးဆုံးသမီးတော် 'သမဏီ' မှာ ခေမာထေရီ လောင်းလျာ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယသမီးတော်ဖြစ်သော 'သမဏာဂုတ္တာ' မှာ ဥပ္ပလဝတ် ထေရီ လောင်းလျာ ဖြစ်သည်။

တတိယသမီးတော် 'ဘိက္ခုနီ' မှာ ပဋ္ဌာစာရီထေရီ လောင်းလျာ ဖြစ်ပေသည်။

စတုတ္ထသမီးတော် 'ဘိက္ခုဒါယိကာ' မှာ ကုဏ္ဍလကေသီ ထေရီ လောင်းလျာ ဖြစ်သည်။

ပဉ္စမသမီးတော်ဖြစ်သော 'ဓမ္မာ' မှာ ကိသာဂေါတမီထေရီလောင်းလျာ ဖြစ်သည်။

ဆဋ္ဌမသမီးတော်ဖြစ်သော 'သုဓမ္မာ' မှာ ဓမ္မဒိန္နာထေရီလောင်းလျာ ဖြစ်ပေသည်။

သတ္တမသမီးတော်ဖြစ်သော 'သဗ္ဗဒါသီကုမာရီ' ကား ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ လောင်းလျာပေတည်း။

ထိုသမီးတော်များသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါ သက်ဝင်သောကြောင့် ဘိက္ခုနီ ပြုလိုကြ၏။ သို့ရာတွင် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့က ခွင့်မပြုကြ။ သို့အတွက် သမဏီ အမှူးပြုသော ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်သည် အနှစ်နှစ်သောင်းပတ်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ 'ကုမာရီ ဗြဟ္မ စရိယသီလ' ကို ဆောက်တည်လျက် နန်းထက်၌ ပျော်ရွှင်စွာ စံစားနေ ကြသည်။

သမီးတော်ခုနစ်ပါးသည် မိန်းမရဟန်း မပြုရငြား ရတနာသုံးပါးကို မပြတ်ဆည်းကပ်သည်။ တစ်ရံရောအခါဝယ် မင်းသမီးသမဏီသည် ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော မဟာနိဒါနသုတ်တော်ကို နာကြား ရသည်။ သမဏီသည် တရားတော်၌ သဒ္ဓါကြည်ညိုအားကြီးရကား ထိုသုတ်တော်ကို အရဆောင်ကာ နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်သည်။

မဟာနိဒါနသုတ်တော်ကို အာဂုံဆောင်ကာ ပွားများရသည့် ကုသိုလ် ကား ကြီးမားလှသည်။ သမဏီသည် ထိုဘဝမှစုတေသောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် လူ့ပြည်နတ်ရပ် လှည့်ပတ်စံစားပြီးနောက် ယခုနောက်ဆုံးဘဝတွင် မဒ္ဒ(မဒ္ဒရာဇ်)တိုင်း သာဂလပြည်ဝယ် မဒ္ဒရာဇ် မင်းကြီး၏ သမီးတော် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ သမီးတော်အမည်မှာ 'ခေမာ' ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးကို ဖွားမြင်ချိန်တွင် ပြည်သူပြည်သားတို့၌ စွဲကပ်နေသော ရောဂါ ဝေဒနာများ ကင်းစင်ပပျောက် ကုန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခေမာသတို့သမီးသည် အလွန်လှပသည်။ အရွယ်ရောက်ချိန်ဝယ် ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေကို ရတနာခုနစ်ပါးစီခြယ်လျက် ပန်းချီပန်းပု ရေးထုထားဘိ အလား လှပတင့်တယ်လွန်းသဖြင့် မြင်သမျှ ယောက်ျားမိန်းမတို့ နှစ်မြို့ ကြသည်။ ယောက်ျားသားတို့မူ မရပ်တည်နိုင်ဘဲ မူးမှိုင့်တွေဝေရသည်။

ခေမာကုမာရီသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းတရားကြီး၏ အဂ္ဂမဟေသီ ဒေဝီရတနာ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအချိန်ဝယ် သုံးလူ့ထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူပြည်သားများသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ကာ တရားတော်ကို နာကြားကြငြား ခေမာမိဖုရားကြီးကား မသွားပေ။

မသွားခြင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားသည် 'အဆင်းလှသူတို့၏ အဆင်း၌ အပြစ်ကိုတင်ဖွဲ့၍ ကဲ့ရဲ့တော်မူတတ်သည်' ဟု ခေမာမိဖုရားကြီး ကြားထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းမှာ ရတနာသုံးပါး၌ အလွန်ကြည်ညို၍ ကျောင်းဒါယကာလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် သူမြတ်နိုးသော မိဖုရားကြီးလည်း သူနှင့်အလားတူ ရတနာသုံးပါး၌ ပျပ်ဝပ်ကြည်ညိုစေချင်သည်။

'ငါဟာ မြတ်စွာဘုရားကို အသက်ဆံဖျားထားပြီး ကိုးကွယ်လှုပ်ကျွေးတဲ့ ဥပါသကာမြတ် ဖြစ်တယ်။ အဲသည်လိုရှိတဲ့ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားဟာ မြတ်စွာဘုရားထံတော်ကို အဖူးအမြော်မသွားတာဟာ မတော်ဘူး။ မသွားရင် မနေရ၊ အာဏာနဲ့ခိုင်းရင်လည်း ပြည်သူတွေ ကဲ့ရဲ့မယ်'

ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤသို့လျှင် စဉ်းစားမိသည်။

'သည်တော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကျောင်းတော်ကို ငါ့မိဖုရား သွားချင်အောင် ပရိယာယ်ဆင်မှပဲ'

သို့ဖြင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ရတုကဗျာလင်္ကာသီချင်း ဖွဲ့တတ်၊ သီတတ်သူများအား ဆင့်ခေါ်ကာ တေးသီချင်းများ အရေးအဖွဲ့ခိုင်းသည်။ ရေးဖွဲ့ပြီးသော ထိုတေးသီချင်း ရတု ရကန် အဲ အန်များကို ခေမာမိဖုရားကြားလောက်သည့်နေရာ၌ သီဆိုကခုန်ကြရန် စေလွှတ်တော်မူသည်။

လှသော မိဖုရားအတွက် လှသော သီချင်းတွေ လွင့်ပျံ့လာ၏။

“သူဟာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတိုက်ကို မမြင်ဖူးဘူး။ သူဟာ တာဝတိံသာနတ်တွေ မွေ့လျော်ပျော်ပါးတဲ့ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်တော်ကို မမြင်ဖူးသူလို့ ငါတို့ ထင်တယ်”

ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်၏ လှပသာယာပုံကို သွယ်ဝိုက်ကာ ချီးမွမ်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အဲသည်လူဟာ လူတွေနှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့

ကျောင်းတော်ကို မြင်ဖူးတယ်။ သူဟာ တာဝတိံသာက သိကြားတွေ၊ နတ်တွေ ပျော်စံတဲ့ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကို မြင်ဖူးသူ ရောက်ဖူးသူပေပဲ”

အရေးအဖွဲ့ ကျစ်လျစ်၍ သီဆိုသူကလည်း ကောင်းမွန်သော တေးသံကို မိဖုရားကြီးခေမာ နားဆင်မိချေပြီ။ ခေမာမိဖုရားအား ဖမ်းစား ထားသော တေးသံသည် တစ်ဆင့်တက်လာ၏။

“တာဝတိံသာ နတ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကို ကျောခိုင်း စွန့်ခွာပြီး လူ့ပြည်ကို ဆင်းလာကြတယ်။ မွေ့လျော် ပျော်စဖွယ်ဖြစ်တဲ့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို မြင်ရတဲ့အခါ အလွန်အံ့သြပြီး ကြည့်လို့ အားမရအောင် ဖြစ်ကုန်ကြပါလေရော”

ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်နှင့် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ် ထက် သာလွန်သော နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘုန်းကံကြောင့် ပေါ်ပေါက် လာရတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သမ္ဘာတော်၊ ပါရမီတော်၊ ဂုဏ်တော်၊ တန်ခိုးတော် တို့နဲ့ တန်ဆာဆင်တဲ့ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်ကြီးကို မြင်ရတဲ့ လူတွေဟာ ကြည့်ပြီးရင်း ကြည့်ချင်ရင်း ဖြစ်ပြီး ရှုမငြီးကြ”

သာယာသော၊ ပြေပြစ်သော၊ ကြားရသူတို့ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းသော တေးသီချင်းသံများသည် ခေမာမိဖုရားအား ဝေဠုဝန် ဥယျာဉ် သို့ သွားချင်အောင် ဖြားယောင်းကြကုန်၏။

သို့ကြောင့် ခေမာမိဖုရားသည် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်သို့ သွားရောက်ခွင့် ပြုပါရန် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ခွင့်ပန်သည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း အလွန် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် အခြံအရံများစွာ ခြံရံလျက် သွားခွင့်ပြုသည်။

အသာအကြည် ခွင့်ပြုသော်ငြား မြတ်စွာဘုရားအကြောင်းကို ထည့်သွင်းမိန့်ကြားလိုက်သည်။

“စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီးလှပါတဲ့ ခေမာ မိဖုရား။ အခြံအရံတွေ အများ ကြီးနဲ့ ဥယျာဉ်တော်ကို သွားပါ။ ဝေဠုဝန် ဥယျာဉ်တော်ဟာ မျက်စိအရသာ ရှိတယ်။ အခါခပ်သိမ်း ကျက်သရေရှိတယ်။ အဲသည် ဥယျာဉ်တော်ထဲက

ကျောင်းတော်မှာ သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် စံပယ်တော်မူတယ်”

ထိုဥယျာဉ်သို့သွားလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်နိုင်ကြောင်း အရိပ် အမြှောက်ပြောလိုက်သော်ငြား မိဖုရားလည်း အထူးသတိထားပြီး ရှောင်ကွင်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ‘အဆင်း’ ကို အပြစ်တင်၍ ဟောတော်မူသည်ဟု ကြားထားသည် မဟုတ်သလော။

ထို့ကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွတော် မူချိန်တွင်သာ မိဖုရားသည် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်စံလာခဲ့၏။ ဝေဠုဝန် ဥယျာဉ်မှာ တေးတျာဖွဲ့သည့်အတိုင်း လှပသာယာပါသည်။ ဆန်းကြယ်စွာ ပွင့်နေသော ပန်းထူးပန်းဆန်းများဖြင့် တင့်တယ်ပါသည်။

ပန်းတို့၏ အလယ်၌ ပျံကာဝဲကာ ပန်းဝတ်ရည် သုံးနေသော ပိတုန်း ညိုတို့၏ တောင်ပံသံက ဆန်းကြယ်သော ဂီတသံပါ။ သာယာစွာ တွန်ကြူး သည့် ဥသြသံကလည်း နားအရသာ ရှိစဖွယ်ပါ။

ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တော်သည် ဤမျှဖြင့်ကား မကျော်ကြားပါ။ ဥဒေါင်း ငှက်တွေလည်း မြူးထူးရွှင်ပျစွာ ကခုန်နေကြပါသေးသည်။ ကုဋီ၊ မဏ္ဍပ်၊ ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်းကြီးကျောင်းငယ်တို့လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ တည်ရှိနေပြန်ပေသည်။ နေချင့်စဖွယ်ကောင်းလှပါတကား။

ကြည်နူးရွှင်ပျစွာလှည့်လည်သွားလာနေသော မိဖုရားသည် တစ်နေရာ အရောက်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတော်မူသော ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို ဖူးမြင်ရ၏။ ထိုအခါ အဆင်းလှခြင်း၌သာ မာန်ယစ်နေသော မိဖုရားသည် ဤသို့ ကြံစည်မိ၏။

“ဤရဟန်းပျိုကလေးမှာ အဆင်းက လှပပါတိသနှင့်။ အရွယ် ကလေးကလည်း အသက်နှစ်ဆယ် အစိတ်ပါတကား။ ဤကဲ့သို့ အရွယ်ဖြင့် အဆင်းဖြင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားပျိုသည် ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ် အရသာကို စွန့်ပယ်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ပြောင်စင်စွာရိတ်လျက် ဖန်ရည် စွန်းသောသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံပြီး၊ တောမြိုင်အတွင်း၌ မပျင်းမရိ သတိမဖောက်

ဘဲ တစ်ယောက်ထီးတည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုရှုကာ ရဟန်းပြု၍ နေနိုင်ပေ၏ တကား”

မိဖုရားသည် ဆက်လက်လျှောက်လာရာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်း သုံးတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ပကတိ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပေသည်။

ခေမာမိဖုရားသည် တိုက်တော်အတွင်းရှိအခင်းအကျင်းကို မြင်လို သည်။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွတော်မူနေသည်လည်း ထင်သဖြင့် လေဝင် ပေါက်မှ စောင်းငဲ့ကြည့်မိ၏။

“အလို မြတ်စွာဘုရားပါတကား”

တက်သစ်စနေမင်းကဲ့သို့ ထွန်းလင်းသပ္ပာယ် ရောင်ခြောက်သွယ်ဖြင့် တင့်တယ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် မိဖုရား အံ့ဩရသည်မှာ ချောမောလှပပြီး ငယ်ရွယ်သော မိန်းမပျို တစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ယပ်လေခပ်လျက် ပူဇော်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဖြစ်သည်။

မိန်းမပျို၏ အသားအရေသည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝါ၏။ ပဒုမ္မာ ကြာပန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော မျက်ခုံးမျက်လုံးလည်း ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်း ကလေးက နီဖလံအဆင်းနှယ် ခြင်းခြင်းနီ၊ သွားကလေးတွေကလည်း သင်းခွေ ပန်းငုံ၊ စံပယ်ငုံအသွေးနှယ် သန့်စင်စွာ ရှုချင်စဖွယ်၊ နားရွက်ကလေးများ မှာလည်း ယဉ်ကျေးသပ်ရပ်စွာ လျှောက်ပတ်တင့်တယ်လှပါဘိ။ လည်တိုင် ကလေး တင့်တယ်ပုံမှာ ရွှေမုရိုးစည်ကဲ့သို့ ညီညာလုံးပြေ လှလွန်းပါဘိ။

ထိုကုမ္မာရီ အချောအယဉ်ကလေးသည် သီးနှုသီးကင်းအလား တင့်တယ်လှပစွာသော ရင်သားကလေး၊ ရွှေပွတ်လုံး ဗဟိုချက်ကဲ့သို့ သေးသွယ်နွဲ့နှောင်း ညွတ်ပျောင်းသော ခါးကလေး၊ ရွှေငှက်ပျောပင်အလား ချောမောလှပသော ပေါင်တံကလေးဖြင့် ညှိရောင်စိမ်းဖန် နူးညံ့သောထဘီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ တစ်ဖန် ဝင်းဝင်းဝါဝါ နူးညံ့လှစွာသော ပဝါကလေး ကိုလည်း ပခုံးထက်၌ စံပယ်တင်ကာ သိုင်းခြုံထားသောကြောင့် မိဖုရား၏

မျက်စိထဲ၌ ကြည့်၍မဝ အလှကြီးလှနေ၏။

‘ဪ လှလိုက်တာ၊ ချစ်စရာကလေးပါကလား’ ဟု ခေမာမိဖုရား မှတ်ထင်နေစဉ်မှာပင် ကုမ္မာရီ အချောကလေးသည် ရုတ်ခြည်း ဖောက်ပြန် သွား၏။ အသွင်ဆိုးဖြင့် အရိုးအကြော ငေါငေါပေါထွက်လာသည်။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ ရုပ်ဝါ ချွတ်ယွင်းလာသည်။ ဟောက်ခွက်လျက် နက်သော မျက်တွင်း၊ ကျိုးပဲ့ယိုင်ရွဲ့သော သွား၊ ပါးရေ တွန့်ရှုံ့လျက် ဖြူဆွတ်သော ဆံပင်ဖြင့် ရှုချင်စဖွယ် အလျဉ်းမရှိသော အသွင်သို့ ဖောက်ပြန်သွား၏။

ထိုမိန်းမသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ထလျက် တောင်ဝှေးဆွဲကာ ထသွား၏။ သည်အခါကျမှ ပိုပြီး အကြည့်ရ ဆိုးရွားသည်။ ကျိုးသော သွား၊ တွန့်လိပ်သော ပါး၊ မဲ့ခွက်သော နှုတ်ခမ်း၊ အသားမရှိ အရေခွံမျှဖြင့် တွဲလျား ကျနေသော ရင်သား၊ အရိုးအကြော ငေါငေါထွက်သော ခါးနှင့်မို့ ယခုတွင်က ရှုမြင်ရသော အဆင်းရုပ်ဝါတို့သည် ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့ပြီ။

“အဆင်းရုပ်ဝါ လှပစွာသော သမီးတော် ခေမာ။ နာကျင်ဆင်းရဲ တတ်စွာသော၊ ရွံရှာစက်ဆုတ်ဖွယ်သော၊ မတင့်တယ်သော အရိုးအကြော တို့ဖြင့် ဖွဲ့ဆက် စိုက်ထောင်၍ ထားအပ်သော၊

“ဟောင်စပ်ညှီပုပ် စက်ဆုတ်ဖွယ်သော အပုပ်ရည်တို့သည် တစ်စီ တစ်စီ ယိုထွက်အန်စီးကျသော ကိုယ်ကောင်ကြီးကို ဖြီးလိမ်းဝတ်ဆင် တပြင်ပြင် တသသ အလှစုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းသည် ဆင်းရဲရုံမျှသော အလုပ်ပို ဖြစ်ချေသည်။ ဤကိုယ်ကောင်ပုပ်၌ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ကောင်းစွာ မြင်အောင်ရှုလော့”

မမျှော်လင့်ဘဲ နာကြားလိုက်ရသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် ဖြစ်သည်။

“ချစ်သမီးခေမာ၊ တလွန့်လွန့်တလူးလူးနေသော သူအိုမကြီးအား ရှုလော့။ ထိုသူအိုမကြီး၏ ကိုယ်ကဲ့သို့ပင် ချစ်သမီး၏ ကိုယ်ကြီးသည်လည်း ရင့်ရော် ယိုယွင်း အိုမင်းတတ်သောသဘောရှိ၏။ တလွန့်လွန့် တလူးလူး နေသော သူအိုမကြီး၏ ကိုယ်သည်လည်း ချစ်သမီး၏ ကိုယ်ကဲ့သို့ပင်

ယခင်အခါက အလွန်လှပ၏။ ယခုအခါသော်ကား ကြည့်ဝံ့စရာ မရှိ။
ကြောက်မက်ဖွယ် ရွံရှာဖွယ် ထိတ်လန့်ဖွယ် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လော”

မကြားဖူးသော စကား၊ မနာဖူးသော တရားမို့ မိဖုရား ထိတ်လန့်
သည်။

“ချစ်သမီး ခေမာ။ ဤကိုယ်၏ အတွင်းသို့လည်းကောင်း၊ ပြင်ပကို
လည်းကောင်း၊ အကုန်အစင် ဟုတ်တိုင်းမြင်အောင် ဆင်ခြင်ရှုကြည့်ပြီး၊
ဤကိုယ်ကြီးအား ဖြီးလိမ်းဝတ်ဆင် တပြင်ပြင်တသသ တကြွကြွဖြင့် အလှ
စုံမက်နှစ်သက်မြတ်နိုး၍ မနေလေလင့်။ အရိုးအကြော အသားအရေ တစ်ခုစီ
တခြားစီနေအောင် ခွဲ၍ ကြည့်ရှု အာရုံပြုလျက် အသုဘသညာကို ဖြစ်စေ
ပါလော့။ မြတ်နိုးခင်တွယ်ခြင်းကို စွန့်ပစ်လေလော့။ မြတ်နိုးခင်တွယ်ခြင်းမှ
ကင်းလွတ်သော၊ အေးငြိမ်းချမ်းသာငြိမ်သက်စွာသော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရာ၏”

မြတ်သောတရားတော်သည် ခေမာမိဖုရား၏ ၎င်းလျှိုးနေသော ပါရမီ
သတ္တရာကို လှုပ်နှိုးလေပြီ။ မဟာနိဒါ သုတ်တော်ကို နှစ်ပေါင်း နှစ်သောင်း
ပတ်လုံး လေ့ကျက်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော့။

“ပင့်ကူအိမ်ကို တည်ဆောက်သော ပင့်ကူသည် မိမိပြုလုပ်သော
ပင့်ကူမျှင်ကို အစဉ်လိုက်၍ လျှောက်သွားရသည့်နည်းတူ အကြင်သူတို့ သည်
မိမိကိုယ်ကို ဖြီးလိမ်းဝတ်ဆင် တပြင်ပြင် တသသနေသော အဆင်း ရုပ်ဝါ
တဏှာအမြင်၌ အစဉ်လိုက်၍ နေကြရကုန်၏။ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး တသသ
တကြွကြွဖြစ်နေသော တဏှာအစဉ်ကို ပယ်ဖြတ်လျက် မတွယ်တာ မငဲ့ကွက်
တဏှာမဖက်သော ပညာရှိတို့သည် ကာမချမ်းသာကို ပယ်စွန့်ပြီး ရဟန်း
ပြုကြကုန်၏”

မိဖုရားသည် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသော တရားစကား
ကို နားစိုက်လျက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာ ကြည်လင်ခိုင်ခံ့ တည်တံ့သောစိတ်
ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုအခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ခေမာ မိဖုရား၏
စိတ် ကြည်လင်ငြိမ်သက်သည်ကို သိတော်မူသောကြောင့် မဟာနိဒါန်း
သုတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ခေမာမိဖုရားသည် ထိုမဟာနိဒါနသုတ်တော်ကို ကဿပမြတ်စွာ ဘုရားလက်ထက်တော်က နှစ်ပေါင်းနှစ်သောင်းပတ်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ 'ကုမ္မာရီ ဗြဟ္မာစရိယသီလ' ကို စောင့်သုံးစဉ်အခါက နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်ခဲ့ဖူး၏။ ယခု ထိုသုတ်တော်ကို ခေမာမိဖုရား အမှတ်ရလာသည်။ ရှေးဘဝကို ထင်မြင်လာသည်။ ထိုသည့်ခဏတွင် တည်ငြိမ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်လျက် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သည့်အတွက် 'သောတာပန်' တည်လေတော့၏။

မိဖုရားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဦးတိုက်ဝတ်လျှိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် ဝန်ချတောင်းပန်၏။

“မဟာကရုဏာ ကြီးကျယ်စွာဖြင့် သတ္တဝါအများကို သနားတော်မူတတ်ပါတဲ့ မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော်မ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပါတယ်ဘုရား။ သံသရာခရီး ပင်လယ်ကြီးထဲက ကူးမြောက်တော်မူပြီးတဲ့ မြတ်စွာဘုရား၊ ကာမရာဂ မိုက်မှောင်ကျပြီး ယွင်းခွဖောက်ပြား အထင်မှားခဲ့တဲ့အတွက် အရှင်ဘုရားကို မတွေ့ချင်မမြင်ချင်ဘဲ ကိုယ်ကို ပြုပြင် တန်ဆာဆင် နေခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ တပြင်ပြင် တသသ တကြွကြွနဲ့ မိုက်မှောင်ကျနေတဲ့ အမိုက်မ ခေမာကို အရှင်ဘုရားဟာ လိမ္မာသိမြင် တရား ထင်အောင် ပုံသွင်းဆန်းကြယ် နည်းဥပါယ်နဲ့ ချစ်ဖွယ်၊ ရွံဖွယ် နှစ်သွယ်နှစ်ဝ ရုပ်ပုံပြပြီးတော့ ဆုံးမတော်မူတတ်ပါပေတယ်ဘုရား။”

ခေမာမိဖုရားသည် မပြည့်စုံသေးသော တောင်းပန်စကားကို ဆက်လက် လျှောက်ထား၏။

“အဲသည်လို များပြားစုပုံနေတဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို မမြင်ရ၊ မဖူးရ၊ မတွေ့ကြုံရတဲ့ အနန္တသတ္တဝါတွေဟာ သံသရာဝဲဩဇာထဲမှာ ဆင်းရဲကြီးစွာ ဘေးများစွာကို တွေ့ကြုံခံစားနေကြရပါတယ်ဘုရား။ အမိုက်မ မိခေမာဟာ မြတ်စွာဘုရားအနီးသားနဲ့ မသွားရောက်လို မမြင်လိုဘဲဖြစ်ပြီး၊ ရှောင်လွှဲပုန်းလျှိုးနေမိတဲ့အပြစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်ဘုရား။”

သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည် အေးကြည်ချမ်းမြေ့သော

အမတရေစင်ဖြင့် သွန်းလောင်း ဆွတ်ဖျန်းတော်မူသည်။

“ချစ်သမီး ခေမာ၊ ငါဘုရားဆုံးမသော တရားတော်၌ ကောင်းစွာ တည်၍ နေလေလော့”

“ကိလေသာရန် ဘေးအတန်တန်ကို အောင်လံစိုက်ထူတော်မူပါတဲ့ မြတ်စွာဘုရား။ အရှင်ဘုရား စီမံဖန်ဆင်းပြီး ပြတော်မူတဲ့ ရုပ်ပုံပြ နည်း ဥပါယ်ဟာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါတယ်ဘုရား။ တောကို ကြည့်နေချင်တဲ့ တပည့်တော်မဟာ ထွေးရှုပ်တဏှာ တောလွတ်ရာကိုရောက်ပြီး မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြင်ရပါပြီဘုရား”

ခေမာမိဖုရားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရိုသေစွာရှိခိုးပြီးနောက် နန်းတော်သို့ ပြန်လာသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးခဲ့ရခြင်း ရှိ မရှိ မေးလို သောအကြည့်ဖြင့် ကြိုဆိုနေသော ဘုရင်မင်းမြတ်အား မထင်မှတ်သော စကားကို ပြောတော့သည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မဟာ အဆင်းရုပ်ဝါမှာ အလွန်ငြီးငွေ့တဲ့ အတွက် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်မှာ ရဟန်းပြုခွင့်ပေးတော်မူပါ”

ဗိမ္ဗိသာရမင်းတရားမှာ အံ့လည်း အံ့ဩ၏။ ဝမ်းလည်း မြောက်၏။ သို့ကြောင့် ကြည်နူးအားရစွာ မိန့်တော်မူ၏။

“ရှင်မိဖုရားရဲ့ ရဟန်းအဖြစ်ဟာ ပြည့်စုံပြီးမြောက်ပါစေဗျား”

ခေမာမိဖုရားသည် ခေမာထေရီ ဖြစ်လာပေပြီ။ ခေမာထေရီအရှင်မ သည် ရဟန်းပြု၍ လခွဲအကြာတွင် တောက်လောင်နေသော ဆီမီးကို ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူသည်။ ဆီမီး၏ တောက်လောင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆီမီး၏ ငြိမ်းခြင်းကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သောအခါ သံဝေဂစိတ်ဖြင့် အလုံးစုံ သော သင်္ခါရတရားတို့ကို ငြီးငွေ့စေလျက်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကြောင်းစပ်၍ တတ်သိလိမ္မာ လေးဖြာလွန်မြောက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

အရှင်မသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကာ “ဣဒ္ဓိဝိဓ၊ ဒိဗ္ဗ သောတ၊ ပရစိတ္တဝိဇာနာန၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု” ဟူသော အဘိညာဉ် ငါးပါး၊ အာသဝက္ခယဉာဏ်တည်းဟူသော လောကုတ္တရာ အရဟတ္တဖိုလ်

စိတ်ကို ထည့်၍ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး။ အတ္တ၊ ဓမ္မ၊ နိရုတ္တိ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါ
လေးပါး။ ဤတရားမြတ်တို့ကို အလုံးစုံရပြီး၍ သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ စိတ္တ၊ ဒိဋ္ဌိ၊
ကင်္ခါဝိတရဏ၊ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏဒဿန၊ ပဋိပဒါဉာဏဒဿန၊ ဉာဏဒဿဝိသုဒ္ဓိ
ဟူသော ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါး။ ကထာ ဝတ္ထုဆယ်ပါးနှင့် အဘိဓမ္မာနည်းတို့၌
ကောင်းစွာ လေ့လာကျွမ်းကျင်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌
မိန်းမရဟန္တာ ဖြစ်လာကာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရပေ၏။

ခေမာထေရီအရှင်မသည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက်
တစ်နေ့သ၌ တစ်ခုသောသစ်ပင်ရင်းဝယ် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ နေသည့်
အခိုက် ဝဿဝတ္တီမာရ်နတ်သည် ရောက်လာ၏။

“ရဟန်းမကလေး၊ မယ်မင်းဟာ ငယ်လှပါသေးတယ်။ အဆင်း
ကလည်း လှပပါဘိသနဲ့ ရဟန်းလုပ်မနေနဲ့ဦး။ ငါလည်း လုလင်ပျိုရွယ်
ငယ်သေးတဲ့အတွက် အတူတကွ ပွဲလမ်းသဘင်မှာ ပျော်ရွှင်ချင်တယ်။ ငါ
ခေါ်ရာကို အခုပဲ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ တူရိယာငါးပါးနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစား
မြူးထူးကြပါစို့။”

လုလင်ပျိုအသွင် ဖန်ဆင်းထားသော နတ်မိုက်သည် စင်စစ်အားဖြင့်
ကာမဂုဏ်ကို လိုလား၍မဟုတ်။ အရှင်မ၏ ရဟန္တာအဖြစ်ကို မသိသေးသဖြင့်
သီလပျက်စေရန် လာရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“မိစ္ဆာသူနုပိ မာရ်နတ်ယုတ်၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာ ဘေးရောဂါဖြင့်
နာကျင်တတ်ထသော၊ ဖရိုဖရဲ ဖောက်လွဲကြေမွ ပျက်စီးတတ်လှသော
ဤကိုယ်ကောင်ပုပ်အား ငါသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာလှ၏။ ပုထုဇဉ်မိုက်တို့ အလွန်
ကြိုက်သော၊ အမိုက်တဏှာ ကျင့်ယုတ်မာကို ငါသည် မဂ်လေးရပ်ဖြင့်
ပယ်ဖြတ် သုတ်သင်ပြီးပြီ။”

ခေမာထေရီ အရှင်မ၏ တုံ့ပြန်စကား ဖြစ်သည်။

“ကာမဂုဏ်တို့သည် အဖျားချွန်ထက်လှစွာသော လှံသွားနှင့်
တူကုန်၏။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့သည် အမဲသားစဉ်းခုတ်သော စဉ်းတီတုံးနှင့်
တူကုန်၏။ သင်မာရ်နတ်သည် အကြင်ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ပျော်မွေ့ခြင်းကို

ဆိုလာ၏။ ငါ ထေရီမကား ထိုကာမဂုဏ် ပျော်မွေ့လိုခြင်းတို့ မရှိတော့ပြီ”
ထိုစကားကို ကြားသောဓဏဝယ် ‘ငါ့အား မာရ်ယုတ်ဟု အရှင်မ
သိနေပါတကား’ဟု ထိတ်လန့်စွာ တွေးမိသဖြင့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်
မာရ်နတ် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

တစ်ရံရောအခါတွင် ခေမာထေရီ အရှင်မသည် သာဝတ္ထိမြို့နှင့်
သာကေတမြို့၏ အကြားရှိ တောရဏဝတ္ထုမြို့၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။
ကောသလမင်းကြီးလည်း ထိုမြို့သို့ရောက်လာရာ ကြံကြိုက်ခိုက်တွင်
အရှင်မအား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရင်း သိမ်မွေ့နက်နဲ ခက်ခဲသည့် ပြဿနာ
များကို မေးလျှောက်သည်။

ခေမာထေရီ အရှင်မသည် ထိုမင်း၏လျှောက်ထားချက်ကို လွယ်လင့်
တကူ ဖြေကြားတော်မူ၏။ မင်းသည် ကောင်းစွာ မကျေလည်သောကြောင့်
သာဝတ္ထိသို့ ပြန်အရောက်တွင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားရောက်ကာ
ထိုပြဿနာကိုပင် လျှောက်ထားပြန်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဖြေတော်
သည် ခေမာထေရီအရှင်မ ရှင်းလင်းဟောကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ထပ်တည်း
ဖြစ်နေလေရာ ကောသလမင်းမှာ ချီးမွမ်းအံ့ဩ၍ မဆုံးတော့ချေ။

မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်သား သာဝကတို့အား ထိုက်သက်ရာ
ဧတဒဂ် ထားတော်မူသောအခါ ခေမာထေရီ အရှင်မအား ‘မဟာပညာဧတဒဂ်’
အရာ ပေးတော်မူ၏။

၃။ ဣဒ္ဓိမန္တ တေဒဂ်ရ ထေရီ

လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန် ဝယ် ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ အရှင်မလောင်းလျာသည် နဂါးဘဝ၌ ရောက်ရှိနေ၏။ နဂါးမကလေး၏ အမည်မှာ 'ဝိမလာ' ဟူ၏တည်း။

ဝိမလာ၏ဖခင် နဂါးမင်းကြီးသည် ရတနာသုံးပါး၌ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော် များအား နဂါးပြည်သို့ ပင့်ဖိတ်ကာ အထူးထူးမွမ်းမံထားသော မဏ္ဍပ် အတွင်း၌ ဆွမ်း၊ အဖျော်၊ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။

ဝိမလာမှာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များအား ဖူးမြော်၍မဝ၊ ကြည်ညို၍မဆုံးအောင် ရှိနေတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို သိမြင်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အဂ္ဂသာဝိကာ 'ဘိက္ခုနီထေရီ'အား ရှေ့တော်သို့ ခေါ်တော်မူပြီး တန်ခိုးပြရန် မိန့်တော်မူသည်။

အဂ္ဂသာဝိကာ ထေရီသခင်မသည် အသူတစ်ရာမြင့်သော ဗြဟ္မာမင်း သဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းပြသည်။ ထိုကိုယ်ဖြင့်ပင် သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်ပေါ်၌ စကြို လျှောက်လျက် နေဝန်း၊ လဝန်းကို ဒုကုဋ်ကြား၌ထည့်ပြီး စကြဝဠာတောင်ကို လှည့်လည်ပြသ၏။

ဤသည်ကို နဂါးမကလေး ဝိမလာ ဖူးမြင်ရသည်။ ဤထေရီ အရှင်မ

ကဲ့သို့ ဖြစ်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ငါးပါးသီလကို ခံယူဆောက်တည်ပြီး မြတ်စွာဘုရား အမှူးပြုသော သံဃာတော် အရှင်မြတ် တို့အား ‘အရဏ’ ကြာပန်းဖြင့် ပူဇော်သည်။

“တပည့်တော်မသည် ဤကဲ့သို့ပြုရသော ကောင်းမှုအကျိုးအားကြောင့် နောင်သောအခါဝယ် ဤပန်း၏ အရောင်အဝါကဲ့သို့ လှပသော ကိုယ် ရှိရပါလို၏ဘုရား။ ဤတန်ခိုးကြီးမားသော ထေရီအရှင်မကဲ့သို့လည်း နောင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ သာဝိကာအရှင်မ ဖြစ်ရပါလို၏ဘုရား”

ဝိမလာသည် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ဆုတောင်း၏။

နဂါးမ ဝိမလာဒေဝီသည် ဤဘဝမှ စုတေခဲ့သောအခါ ထိုကောင်းမှု ကံကြောင့် လူ့ဘုံနတ်ရပ်တို့၌ ကျင်လည်ခဲ့ပြီးမှ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် ကုဋေ လေးဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးသမီးဖြစ်လာ၏။ ထိုအချိန်ဝယ် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မမူသေးချေ။

သူဌေးသမီးသည် နဂါးဘဝက ရတနာသုံးပါး၌ လွန်စွာကြည်ညို ခဲ့သည့်နည်းတူ ယခုဘဝ၌လည်း သရဏဂုံဆောက်တည်လျက် မြတ်စွာ ဘုရား၏ တရားတော်ကို မပြတ်နာယူ၏။

တစ်နေ့သောအခါတွင် သူဌေးသမီးပါဝင်သော ပရိသတ်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာယူနေကြ၏။ ထိုစဉ်တွင် မြတ်စွာဘုရား သည် ဘိက္ခုနီတစ်ပါးအား ဧတဒဂ်ထားတော်မူ၏။ ထိုအရှင်မ ခံယူရရှိသော ဧတဒဂ်မှာ တန်ခိုးကြီးမားသောအရာ၌ ဖြစ်သည်။

သူဌေးသမီးလည်း ဧတဒဂ်ရ အရှင်မကဲ့သို့ ဖြစ်လိုသည်။ သို့ ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အမှူးပြုသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်များအား ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်နှင့် သင်္ကန်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးလျှင် “အထက်ပါ အရှင်မ လိုပဲ ဣဒ္ဓိမန္တဧတဒဂ် ရ ရပါလို၏ဘုရား” ဟု ဆုပန်ခြွေလိုက်လေ၏။

အထက်ပါ သူဌေးသမီးသည် ထိုဘဝမှ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ကောင်းမြတ်သောဘဝများ၌ အထပ်ထပ်အဖန်ဖန် စုန်ဆန်ကျင်လည်ခဲ့ကာ

ကသပမြတ်စွာဘုရား၏ ရွှေလက်ထက်တော်၌ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ကိကီ မင်းကြီး၏ သမီးတော် ‘သမဏာဂုတ္တာ’ ဖြစ်လာလေ၏။

မင်းသမီး သမဏာဂုတ္တာသည် သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်သောကြောင့် မိန်းမရဟန်း ပြုလို၏။ သို့ရာတွင် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့က ခွင့်မပြုသောကြောင့် ‘ကုမာရီဗြဟ္မစာရီသီလ’ ကိုသာ အနှစ် နှစ်သောင်းပတ်လုံး ကျင့်သုံးဆောက်တည်ရင်း၊ ကျောင်းကန်၊ ဇရပ်၊ ရေတွင်း ရေကန်များ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလျက် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

သမဏာဂုတ္တာမင်းသမီးသည် ထိုဘဝမှ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် လူ့ပြည် နတ်ပြည်တို့၌ အလီလီစံစားခဲ့ရငြား တစ်ခုသောအကုသိုလ်ကံ ဖိစီးသဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် သူဆင်းရဲ၏သမီး ဖြစ်လာရချေသည်။

သူဆင်းရဲမကလေးသည် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း လှပချင်သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်လိုသည်။ သို့ရာတွင် မိဘများမှာ ဆင်းရဲ လှသည်။ ဤအတောအတွင်း၌ အရပ်ထဲတွင် နက္ခတ်သဘင်ပွဲ ပေါ်လာသည်။

“အဖေတို့၊ အမေတို့၊ သမီးကို ပန်းဝတ်တစ်ထည် ဝယ်ပေးကြပါ” ဆင်းရဲသူမကလေးက ပူဆာသည်။

“သမီး၊ အမေတို့မှာ စားဖို့တောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရှာကြံ ကြရတယ်။ ပန်းဝတ်တန်ဆာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝယ်ပေးနိုင်မှာတုံး။ အေး... ပန်းဝတ်တန်ဆာလိုချင်ရင်တော့ ကြွယ်ဝတဲ့လူတစ်ဦးဦးထံမှာ အစေအပါးခံပြီး ဝတ်ဖို့ကလွဲလို့ တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး သမီး။”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ နည်းပေးလမ်းပြမှုအရ မိန်းကလေးသည် သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ထံ၌ သုံးနှစ်စာရင်းနှံပြီး အစေအပါးခံသည်။ သို့ရာတွင် အမှုကြီး အမှုငယ်တို့၌ မခိုမကပ် ကျိုးနွံစွာဆောင်ရွက်ဖော်ရသည့်အတွက် သူဌေး လင်မယားက ချစ်ခင်သနားပြီး သုံးနှစ်မပြည့်မီပင် ပန်းဝတ်တစ်စုံ ပေးလိုက် ကြလေ၏။

အလွန်လိုချင်မက်မောသော ပန်းဝတ်ထည်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် အိမ်သို့ ပျော်ရွှင်စွာပြန်လာသော သူဆင်းရဲမကလေးသည် သစ်ရွက်တွေ

ပတ်လာသော ရဟန်းတစ်ပါးကို ဖူးမြင်ရသည်။

‘အင်း... အရှင်မြတ်ရဲ့ သင်္ကန်းကို သူခိုးဓားပြတွေ လုယူလိုက်ပြီ ထင်ရဲ့’

ထိုအသိနှင့်တစ်ပြိုင်နက်ပင် မိန်းကလေး ဆင်ခြင်မိသည်။

“ငါဟာ အရင့်အရင့် ဘဝတွေတုန်းက ဒါနမပြုခဲ့လို့ အခုဘဝမှာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး ဖြစ်လာတဲ့အထိ ပန်းဝတ်တန်ဆာ တစ်ထည် ကလေးမျှ မရှိခဲ့ဘူး။ မရှိလို့ တောင့်တလိုက်ရတာ။ အခုလည်း မလှူဒါန်းဘဲ နေဦးမယ်ဆိုရင် နောင်ဘဝလည်း ဆင်းရဲဦးမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သုံးနှစ်ကျွန်ခံမှ ရတဲ့ သည်အထည်ကို ငါလှူမယ်”

ထိုသို့ ကြံမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူဆင်းရဲမကလေးသည် ရဟန်းတော်၏ ရှေ့တွင် ရိုသေစွာ ထိုင်မိသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ တပည့်တော်မကို သနားသောအားဖြင့် ဟောသည် လှပတဲ့ ပန်းပွင့်ခြယ် ပုဆိုးအစုံကို အလှူခံတော်မူပါဘုရား”

အရှင်မြတ်မှာ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝက ရဟန္တာတစ်ပါး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအရှင်မြတ်သည် ကလေးမ လှူဒါန်းသော အဝတ်ကို လက်ခံ ဝတ်ဆင်တော်မူသည်။

အလှူရှင် ဒါယိကာမကလေးသည် ထွက်သစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့ ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်သော အရောင်အဝါကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းစွာ ဆုပန်ထွာသည်။

“တပည့်တော်မဟာ သည်သင်္ကန်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရသော အကျိုးအားကြောင့် ရှည်လျားဘဝ နောင်ကာလတို့မှာ လှပတင့်တယ် ရှုချင် စဖွယ် အရောင်အဝါနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီး ဖြစ်ရပါလို၏ ဘုရား။ ယောက်ျားတကာ စေတနာပျံ့ပျိုးပြီး မူးရူးတိမ်းညွတ်သူ ဖြစ်ရပါလို၏”

ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည် လျှောက်ပတ်သော အနုမောဒနာပြုပြီး ကြွတော်မူ၏။ စေတနာရှင် သူဆင်းရဲမကလေးသည် အသက်အတိုင်းနေပြီး နောက် ကွယ်လွန်ခဲ့လျှင် နတ်ပြည်၌ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပြီးမှ သိဝိတိုင်း အရိန္ဒပူရ

ပြည်၌ သူဌေးသမီး ဖြစ်လာ၏။ သူဌေး၏ အမည်မှာ တိရိတိဝစ္ဆ ဖြစ်၏။ ထိုသူဌေးသမီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် မြင်မြင်သမျှ မိန်းမ ယောက်ျားတို့ လေးမြတ်စဖွယ် တင့်တယ်သော အရောင်အဝါရှိသဖြင့် ‘ဥမ္မာဒန္တီ’ ဟူသော အမည်ကိုပေး၏။

ဥမ္မာဒန္တီ သတို့သမီး ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာချိန်ဝယ် ပကတိ လူ၏အလှကိုလွန်၍ နတ်သမီးတမျှ လှပသည်။ ၎င်းအား မြင်ရသော ယောက်ျားတို့သည် တပ်မက်သောစိတ်ဖြင့်ကြည့်မိပါက သည်းပွတ် လှိုက် ဆူလျက် သုရာယစ်သော ယောက်ျားအလား တိမ်းပါး ရူးသွပ်ကြရသည်။

ထိုမျှ လှပသော သတို့သမီးကို သည်အတိုင်းထားလျှင် အန္တရာယ် များသောကြောင့် အဖသူဌေးကြီးသည် သိဝိရာဇ်မင်း၏ ရှေ့တော်သို့ဝင်၍ လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့အိမ်မှာ အရှင်မင်းမြတ်နဲ့သာ ထိုက်တန်တဲ့ သမီးရတနာရှိပါတယ်ဘုရား။ လက္ခဏာကြန်အင်ကို စစ်ဆေး ကြည့်ပြီး ဆောင်ယူတော်မူပါ”

သိဝိရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံတော် မူသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် လက္ခဏာကြန်အင်အရာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော ပုဏ္ဏားတို့ကို သူဌေးအိမ်သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။

တိရိတိဝစ္ဆ သူဌေး၏ အိမ်သားများသည် ပုဏ္ဏားများကို စားကောင်း သောက်ဖွယ်ဖြင့် ဧည့်ခံကြသည်။ ပုဏ္ဏားတို့ အလှအယက် စားသောက် နေကြစဉ် ဥမ္မာဒန္တီသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ၎င်းအား ပုဏ္ဏားတို့ မြင်သောအခါ မိမိတို့၏ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းကို မထောက်ဆနိုင်၊ မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ သတိလက်လွတ်ကုန်ကြသည်။ စားစရာကို ပါးစပ်ထဲ မခွံ့ဘဲ ခေါင်းပေါ်တင်သူ တင်၊ ချိုင်းကြားညှပ်သူ ညှပ်၊ မျက်ဆန် ချာချာ လည်လျက် လဲကျကုန်ကြလေ၏။

ဆရာပုရောဟိတ်တို့၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ဥမ္မာဒန္တီ စိတ်ပျက် သွားသည်။

“ပြည့်ရှင်မင်းကြီးက ငါ့လက္ခဏာကို အကြည့်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ပုဏ္ဏား ပညာရှိကြီးတွေတဲ့။ ဒါလား ပညာရှိ။ ရူးကုန်ကြပါပြီကော”

ထိုသို့ သဘောပေါက်သော ဥမ္မာဒန္တိသည် အစေအပါးတို့အား အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

“လမ်းမကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း။ ပညာရှိဆိုတာ သတိရှိရတယ်။ သိက္ခာ ရှိရတယ်။ ဣန္ဒြေ ရှိရတယ်။ အခုတော့ အရူးတွေ”

အစေအပါးများလည်း ပုဏ္ဏားများကို ကြိုးဖြင့်တုပ်သူက တုပ်သည်။ ကုပ်မှ ဆွဲသူက ဆွဲသည်။ ထို့နောက် လမ်းမ ဖုန်တောထဲသို့ ပစ်ချထား လိုက်သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများက ပုဏ္ဏားများအား လှောင်ပြောင် ကြသည်။ ကဲ့ရဲ့ကြ ရှုတ်ချကြသည်။

သို့အတွက် အရှက်အကွဲကြီးကွဲသော ပုဏ္ဏားများသည် ဥမ္မာဒန္တိအား အငြိုးထားပြီး ပြည့်ရှင်မင်းထံ မမှန်မကန် လျှောက်ထားကြ၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ဥမ္မာဒန္တိဟာ အဆင်းအဝါတင့်တယ်ပေမဲ့ မိန်းမမြတ် မဟုတ်ပါဘုရား။ မိဖုရားအရာနဲ့ မထိုက်တန်ပါဘုရား”

သိဝိရာဇ်မင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားတို့၏ ကုန်းစကားကို ယုံကြည်တော် မူသည်။ သို့ကြောင့် ဥမ္မာဒန္တိအား လျစ်လျူပြုထားလိုက်တော့သည်။

တိရိတိဝစ္ဆသူဋ္ဌေးလည်း မိမိသမီးအား ဘုရင်မင်းမြတ် အလိုမရှိကြောင်း သိသောအခါ စစ်သူကြီး ‘အဘိပါရက’ နှင့် ဆောင်နှင်းထိမ်းမြားပေးလိုက် လေသည်။ စစ်သူကြီးကား ပညာရှိသောကြောင့် ဥမ္မာဒန္တိအား မိန်းမရတနာ မိန်းမမြတ်အဖြစ် သိသည်။ သိသည့်အလျောက် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်၏ မြောက်စားမှုတွင် အဆုံးစွန် အခေါင်အဖျား မြောက်စားလေ၏။

တစ်ရံရောအခါတွင် နေပြည်တော်အတွင်း၌ နက္ခတ်သဘင်ပွဲ ကျင်းပရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။ စစ်သူကြီးမှာလည်း မင်းမိန့်ဖြင့် ခရီးထွက်ရန် အကြောင်း ပေါ်လာချေ၏။ သို့အတွက် ခရီးထွက်ခါနီး၌ မြောက်သား ဥမ္မာဒန္တိအား သေချာစွာ မှာကြားခဲ့၏။

“ချစ်နှမ၊ မကြာမီ ကျင်းပတော့မယ့် သဘင်ပွဲတော်ကို ငါတို့

မင်းကြီးဟာ ရထားစီးပြီး လှည့်လည် ရှုစားတော်မူလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ချစ်နှမရဲ့ အဆင်းပြင်လျာကို မပြနဲ့။ ပြရင်တော့ ချစ်နှမနဲ့ ငါနဲ့ ကွေကွင်း ကြရလိမ့်မယ်”

“အရှင်၊ စိုးရိမ်တော် မမူပါနဲ့။ ကြွစရာရှိရာကိုသာ စိတ်နှလုံး ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ကြွတော်မူပါ”

ဥမ္မာဒန္တိသည် လင်ရှေ့တွင်သာ ကျိုးနွံစကား ပြောလိုက်သော်ငြား စိတ်ထဲတွင်ကား သိဝိရာဇ်မင်းကြီးအား ကြီးမားသော အာဃာတဖြင့် လက်စားချေလိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်။

“ပုဏ္ဏားမိုက်တို့၏ ကုန်းစကားကို ယုံစားတဲ့ဘုရင်။ ငါဟာ မိန်းမ ယုတ် ဟုတ်မဟုတ်၊ မကြာမီ သိရစေမယ်”

သို့အတွက် ဥမ္မာဒန္တိသည် နက္ခတ်သဘင်ပွဲည၌ မိမိတို့အိမ်အနီးသို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရောက်လျှင် မိမိအား အကြောင်းကြားရန် အစေအပါးတို့အား မှာကြားထားလေ၏။

တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ည ဖြစ်သည်။

အရှေ့လောကဓာတ်မှ ငွေလဝန်းကြီး ထွက်ပြုလာပြီ။ မြို့သူမြို့သား တို့၏ ဆီမီးရောင်နှင့် ငွေလမင်းတို့ အလှပြိုင်နေကြစဉ် သိဝိရာဇ်မင်းကြီး သည် ရထားစီးလျက် ထွက်စံတော်မူလာ၏။ အခြွေအရံ များစွာမပါချေ။ အိမ်စဉ်လည်၍ အေးဆေးစွာ ရှုစားတော်မူ၏။

ဥမ္မာဒန္တိသည် ကောင်းစွာပြုပြင် တန်ဆာဆင်လျက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရထား မိမိအနီးသို့ ရောက်လာပြီ။ ရထား ဘေးသို့ကပ်ကာ နတ်၏ ရနံ့နှင့်တူသော ကိုယ်သင်းနံ့ကို သင်းပျံ့မွှေးထုံ စေလျက် ရွှေခွက်ထဲမှ ပန်းဝတ်မှုန်များကို ရထားပေါ်သို့ ကြိပ်ပက်လေ၏။ သိဝိရာဇ်မင်းကြီးမှာ ဥမ္မာဒန္တိအား နတ်သမီးထင်လျက် သတိလက်လွတ် မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ရကာ ရထားထိန်းထံတွင် စုံစမ်းတော်မူ၏။

“အမောင် ရထားထိန်း၊ ဤအိမ်ကား မည်သူ့အိမ်နည်း။ သည် နတ်သမီးကား မည်သူ့ဇနီးပေနည်း”

“အရှင်မင်းမြတ်၊ သည်အိမ်ဟာ စစ်သူကြီး အဘိပါရကရဲ့ အိမ်ပါ ဘုရား။ နတ်သမီးလား ထင်မှားရတဲ့ မိန်းမကတော့ အရှင်မင်းကြီးမလိုချင်လို့ စစ်သူကြီးက ကောက်ယူလိုက်ရတဲ့ ဥမ္မာဒန္တီပါဘုရား”

သိဝိရာဇ်မင်းကြီးမှာ ထိုခဏဝယ် မြင်းမိုရ်ဖျားမှ လျှောကျသော အသုရာ။ အသပြာတစ်သိန်းမျှ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော ယောကျ်ားကဲ့သို့ နှလုံးသား ပွက်ပွက်ဆူလျက်၊ သည်းအူပြောင်းပြန်လန်ဘနန်း ပင်ပန်း တုန်လှုပ်သည်။ သို့ကြောင့် နက္ခတ်သဘင်ပွဲကို ပျော်ရွှင်စရာဟု မထင်နိုင် တော့သဖြင့် နန်းတော်သို့ လှည့်ပြန်ခဲ့တော့သည်။

“ဥမ္မာဒန္တီ နတ်သမီးကား၊ ဒေဝီ ငါ့မှာ ဖြစ်သင့်ပါလျက် ယုတ်မာမိုက်မဲ ပုဏ္ဏားမဲ့တို့ကြောင့် ငါ့မှာ အလွဲကြီးလွဲရသည်။ လူတို့ဘုံတွင် မကြံဖူးဘိ အံ့ဖွယ်ရှိသော ဣတ္ထိရတနာ လာဘ်မဟာကို ငါရှုံးရပြီ။ ကံကောင်း မကာ သိကြားလာ၍ ငါအား ယခု ဆုပေးငြားအံ့။ တစ်ပါးဆုကို မယူလိုပြီ၊ ဥမ္မာဒန္တီ ကျော်ညီတွင်ထ မိန်းမလှကိုသာ ရလိုပါ၏ဟု ငါ ဆုယူအံ့”

သိဝိရာဇ်မင်းကြီးသည် ထိုသို့မြည်တမ်းလျက် ရူးသွပ်ခြင်းသို့ ရောက် လေ၏။ မိဖုရားနှင့် မှူးမတ်အများ စားမေးမြန်းကြငြား၊ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြေကြား။ တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲ ညည်းတွားကာသာ လူးလှိမ့်နေ၏။

အဘိပါရက စစ်သူကြီးလည်း ခရီးသွားရာမှ ပြန်ရောက်လာလျှင် မင်းတရား၏ သတင်းကို ကြားရသဖြင့် အလျင်တဆော ပြေးလာစား၏။

“အရှင်မင်းကြီး ဘာရောဂါပါလဲဘုရား။ ဘာအလိုမကျလို့ စားတော် မခေါ်၊ စက်တော် မခေါ်ဘဲ တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်နေတာလည်း ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုးကို မိန့်တော်မူပါ။ အရှင့်ဆန္ဒ ချက်ချင်း ပြည့်ဝစေရ ပါမယ်ဘုရား”

ဘုရင်မင်းမြတ်ကား တစ်စုံတစ်ရာ မိန့်တော် မမူချေ။ သို့ရာတွင် စစ်သူကြီးကား သူ့မယားကြောင့် ဘုရင်ကြီးရူးရသည်ကို သိပြီးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်သဖြင့် မင်းချင်းတစ်ယောက်အား လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန်များကို မှာကြားပြီး စေလွှတ်လိုက်၏။ ထိုသူလည်း မင်းကြီး ဗလိနတ်စာ ကျွေးမြီ

ညောင်ပင်သို့လာပြီး ညောင်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်နေလေ၏။

စစ်သူကြီးလည်း မှူးမတ်များကိုခေါ်ကာ ညောင်ပင်သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ပြုဖွယ်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် သမားတော်၊ ပုဏ္ဏားတော်များနှင့် မှူးမတ်များက “အသင်နတ်မင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်းမှာ ကပ်ငြိနေတဲ့ ရောဂါကို ဘယ်လိုကုစားရမယ်ဆိုတာ မိန့်ကြားပါ” ဟု ပြောကြသည်။

ထိုအခါ သစ်ခေါင်းထဲရှိ နတ်အတုက အသံဖျက်ပြီး ပြောသည်။

“ဟယ် လူသားတို့၊ သင်တို့မင်းမှာ တစ်ပါးသော ရောဂါမရှိ။ အဘိပါရကစစ်သူကြီး၏ မြောက်သား ဥမ္မာဒန္တီကို ခင်မင်တိမ်းညွတ်သဖြင့် ရူးသွပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဥမ္မာဒန္တီကို လျင်လျားစွာရပါမှ ချမ်းသာလတ္တံ့။ မရချေမူ သေဖွယ်ရှိသည်”

နတ်အတုကို ရုက္ခစိုးနတ် အစစ်ဟု ထင်သော အမတ်များသည် အဆောတလျင် ပြန်လာကြသည်။ စစ်သူကြီးအား ပြန်ပြောင်းတင်ပြကြသည်။ စစ်သူကြီးလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်အပါးသို့ ကပ်ကာ လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်ဝေဒနာကို အရှင်မမြွက်ဟပေမဲ့ နတ်တွေ တောင် သိကုန်ကြပြီဘုရား။ ဥမ္မာဒန္တီကို သိမ်းပိုက်တော်မူပါဘုရား။ အပင်ပန်း ခံပြီး မျိုသိပ်မနေပါနဲ့ဘုရား”

သိဝိရာဇ်မင်းကြီးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ထထိုင်တော်မူ၏။ “ငါ့အကြောင်းကို နတ်များပင် သိကုန်ပါပေါ့လား” ရေရွတ်လျက် စိတ်ကို သတိဖြင့် ထိန်းချုပ်တော်မူ၏။

“ငါသည် ပြည်သူ့ဦးကင်း မင်းဖြစ်ပါလျက် ရာဂနိုင်ငံသို့လိုက်၍ သင်၏ ချစ်ဖက်ကို ဖျက်ဆီးငြားအံ့၊ အလုံးစုံပြည်သား လူအများတို့သည် ငါ့အား ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ကြပြီး အဓမ္မမှု မင်းခိုးသူဟု ဆိုယူကြမည် မချွတ်တည်း”

သင့်မယားအား ငါယူမိပါက မယားလုသော သူခိုးဟု ပြည်သူတို့ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလိမ့်မည်ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။

“ငယ်စဉ်ကစ ဓမ္မညီထွေ ကျင့်ခဲ့လေလျက် ယွင်းသွေဖောက်ပြန်

ဤမကောင်းမှုကံကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်တွင်း ဂုဏ်နံ့ကင်းပြီး အပယ်တွင်းနစ်မည် မုချတည်း။ မိဘဘေးဘိုး ကျင့်ရိုးမဟုတ် အကျင့်ယုတ်ကြောင့် မင်းဒုဿီလ (သီလမရှိသော မင်း)၊ မင်းပါပ (ယုတ်မာဆိုးညစ်သော မင်း)ဟု တိုင်းမ ပြည်လုံး စုရုံးပြောကြ ဥဒါန်းရမည် မချွတ်တည်း။ ငါသည် သင့်မယား၌ တိမ်းပါးမိသော်လည်း သတိပညာ ထားကာ တရားရှုလျက် ငါ မလုယက် ချစ်မဖက်ပြီ။ အသက်ရှည်စွာ သင်နှင့်သာလျှင် ကောင်းစွာ ပေါင်းဖက်ကြ လေလော့”

သူတစ်ပါးမယားကို လုယူသောအကျင့်ကို ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော် ဘုရင်များလည်း မကျင့်ခဲ့။ ငါ လုယူလျှင် မင်းယုတ်ဟု ပြည်သူအများ ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မည်။ ငါ စိတ်ကစားမိသည်မှာ မှန်သော်လည်း ယခု တရားနှင့် ဆင်ခြင်မိပြီ။ သင်တို့လင်မယား အသက်ထက်ဆုံး ကြင်နာစွာ ပေါင်းဖက်ကြဟု မင်းတရားကြီးက မိန့်ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းကြီးနဲ့တူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဟာ သည်လောကဓာတ်မှာ ရှားတယ်”

အဘိပါရက စစ်သူကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား တအံ့တဩ ချီးမွမ်းလေ၏။

ဥမ္မာဒန္တိကား ဘုရင်အား အလှစွမ်းပြခြင်းမှတစ်ပါး အကျင့်မပျက်၊ မဖောက်ပြား၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ မပြတ်ပွားများသူ ဖြစ်သဖြင့် ထိုဘဝမှ စုတေသောအခါ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပေ၏။

ဥမ္မာဒန္တိသည် နတ်သမီးဘဝမှ စုတေခဲ့လျှင် ဘဝဟောင်း၌ တစ်စုံ တစ်ရာ ချွတ်ယွင်းခဲ့မိသဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်အနီးရှိ ရွာငယ်တစ်ရွာ၌ လယ်သမားသူဆင်းရဲ၏ သမီး ဖြစ်လာသည်။

လယ်သူမကလေး အရွယ်ရောက်လာပြီးနောက် တစ်ခုသောနေ့တွင် သူသည် လယ်စောင့်ရန် လယ်တောသို့ လာသည်။ လမ်းခရီး၌ လှပသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီးများကို တွေ့သဖြင့် ခူးယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် လယ်စောင့် တဲသို့ အရောက်၌ ကောက်နှံများကို ပေါက်ပေါက်ဖြစ်အောင် ဖောက်လှော်

သည်။

ဤသို့ လယ်သူမလေး အလုပ်များနေစဉ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါး ကြွတော်မူလာ၏။ ထိုအရှင်မြတ်ကား ဂန္ဓမာဒနတောင်တွင် နိရောဓ သမာပတ်မှ ထလာတော်မူစ ဖြစ်၏။ မိန်းကလေးသည် အရှင်မြတ်အား သဒ္ဓါရွှင်လန်းစွာဖြင့် သပိတ်ထဲသို့ ပေါက်ပေါက်ပွင့်တွေ လောင်းလှူပြီးနောက် သပိတ်ဖုံးပေါ်တွင် ပဒုမ္မာကြာပန်းတွေ ဖုံးလွှမ်းလှူဒါန်းသည်။

“ရဟန်းနဲ့၊ ပန်းနဲ့ မအပ်စပ်ဘူးထင်တယ်။ ပန်းဟာ ငါတို့ ပန်တာပဲ”

အရှင်မြတ် ကြွသွားတော်မူမှ မိန်းကလေး အကြံဖြစ်သည်။ အရှင် မြတ် နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားပြီး ကြာပန်းတွေကို ပြန်ယူလာခဲ့သည်။ ပြန်ယူလာ ခဲ့သော်ငြား မိန်းကလေး၏စိတ်က မပြတ်သား။

‘အရှင်မြတ်အတွက် ကြာပန်း လိုလို မလိုလို၊ ငါလှူရင် ဒါနမြောက် တာပဲ မဟုတ်လား’

မိန်းကလေး ပြေးလိုက်သွားပြန်သည်။ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ရှေ့တော်တွင် တုပ်ဝပ်ရိုသေစွာ ထိုင်ပြီး ရှိခိုးသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ သည်ကြာပန်းတွေ လှူဒါန်းရတဲ့ ကုသိုလ်ကံ စေတနာကြောင့် တပည့်တော်မ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း မြေမှ ပဒုမ္မာကြာများ ထွက်လာကာ ခံပါစေဘုရား။ ပေါက်ပေါက်ပွင့် ငါးရာ လှူဒါန်းရတဲ့အတွက် အရှင်ဘုရားလို သားတွေ ငါးရာ ဖွားမြင်ရပါလို၏ ဘုရား”

အရှင်မြတ်သည် တရားအနုမောဒနာပြုကာ ကြွတော်မူလေ၏။

လယ်သူမလည်း ဤဘဝတွင် အသက်အတိုင်း နေထိုင်ပြီးနောက် စုတေသောအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ‘ပဒုမနတ်သမီး’ ဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။ နတ်သမီး၏ ခြေဖဝါး ချတိုင်းချတိုင်းသော နေရာမှ လှည်းဘီးစက် ပမာဏ ရှိသော ကြာပန်းတို့ ပေါက်ကာပေါက်ကာ ခံလာသည့်အတွက် ပဒုမ နတ်သမီးဟု တွင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်အား ပဒုမ္မာကြာပန်းများ လှူဒါန်းခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေတည်း။

ပဒုမနတ်သမီးဘဝမှ စုတေပြန်သောအခါ ဟိမဝန္တာတောစပ်ရှိ ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်၌ ကြာပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်အတွင်းဝယ် လာရောက်ပဋိသန္ဓေ နေလာလေ၏။

ထိုကြာအိုင်အနီးတွင် ထိုရေအိုင်ကို အမှီပြုနေထိုင်သော ရသေ့တစ်ပါး ရှိသည်။ တစ်နေ့သော နံနက်ဝယ် ရသေ့သည် မျက်နှာသစ်ရန်အတွက် ရေအိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ အခြားသော ကြာပန်းတွေ ပွင့်ကြပါလျက် ထူးခြားစွာ ကြီးမားသောကြာပွင့်ကြီး ကျန်နေသည်ကို ရသေ့ သတိပြုမိ၏။

“ဤကြာပွင့်ဟာ ထူးခြားတယ်။ ဘာကြောင့် မပွင့်တာပါလိမ့်”

ရသေ့သည် ရေထဲသို့ ဆင်းကာ ကြာဖူးကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ် လာသည်။ ကြာဖူးကို ရသေ့ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း၊ ငုံရာမှ ချက်ချင်း ပွင့်လာသည်။ ကြာဝတ်ဆံများအလယ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော မိန်းကလေး။

ထိုကလေးကို မြင်သည့်တစ်ခဏတွင် ရသေ့သည် သမီး ဟူသော အမှတ်ဖြင့် သနားချစ်ခင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကြာကို အရိုးမှ ချိုးပြီး ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ယူလာသည်။ ကလေးကို ညောင်စောင်းပေါ်တွင် တင် ထားကာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်တွင် ရသေ့၏လက်မမှ နို့ရည်ယိုကျလာ တော့၏။

ကလေးသည် ဤသို့ဖြင့် ရသေ့လက်မှထွက်သော နို့ကိုမှီဝဲလျက် ကြီးပြင်းလာရ၏။ ထိုကလေး မတ်တတ်သွားနိုင်သောအခါ ကလေး၏ ခြေချရာ နေရာတိုင်း၌ ပဒုမ္မာကြာပွင့်များ ခံလာ၏။ ကလေးခြေ ရုပ်သိမ်း သွားမှသာ ကြာပွင့်ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကလေး၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ မှာလည်း ပဒုမ္မာဝတ်ဆံ ကုံကုမံဝတ်မှုန်စုအလား တင့်တယ်လှပသော ကြောင့် ထိုကလေးအား ‘ပဒုမဝတီ’ ဟု အမည်မှည့်ခေါ်ထားသည်။

ပဒုမဝတီ အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် မုဆိုးတစ်ယောက်က မြင်သွားသည်။ မြို့သို့ပြန်ရောက်လျှင် မုဆိုးသည် ဗာရာဏသီပြည်ရှင်မင်းအား ပဒုမဝတီ အကြောင်းကို သံတော်ဦး တင်တော့သည်။ ပြည်ရှင်မင်းလည်း မကြာမြင့်မီ

ကာလ၌ မုဆိုးကို လမ်းပြခိုင်းလျက် ပဒုမဝတီရှိသည့် တောသို့ ရောက်လာလေ၏။

ပြည့်ရှင်မင်းသည် ရသေ့၏ သင်္ခမ်းနှင့်မနီးမဝေးတွင် သစ်တပ်မြို့တည်၏။ ရသေ့ထံချဉ်းကပ်ကာ ရင်းနှီးအောင်ပြုပြီးမှ လာရင်း စကားကိုဆိုသည်။

“အရှင်ရသေ့၊ အရှင်ထံမှာ ရဟန်းတို့နှင့် ဝိသဘာဂ (မလျော်ကန်ဆန့်ကျင်သော) ပုဂ္ဂိုလ်ရှိသည် ကြားသဖြင့် တပည့်တော် လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တပည့်တော်အား ပေးသနားတော်မူပါဘုရား”

“ဒါယကာ၊ ငါ့သမီးမှာ ဆွေမျိုးနည်းပါးတယ်၊ ကိုးစားရမည့်သူ မရှိဘူး။ ပြည်ကြီးသေဌ်နင်း မင်းဆိုတာဟာ အခြံအရံများလွန်းတယ်။ ကုန်းချောသူ ပေါ်ပေါက်လာရင် ငါ့သမီးကို မင်းတရား အရှည်ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ‘သနားသော်ကြင်၊ မုန်းလျှင်ပြစ်လျှောက်’ မထောက်မဆ ပြုတတ်သူ သာ များတဲ့အတွက် ငါ့သမီးကို ပေးဖို့ခက်တယ်”

ရသေ့က မလိုလားသော စကားဖြင့် တုံ့ပြန်၏။

“အရှင်ရသေ့၊ စိုးရိမ်တော် မမူပါနှင့်။ အရှင်သမီးကို သူတစ်ပါး မနှိပ်စက်နိုင်အောင် အဂ္ဂမဟေသီ (တောင်ညာစံထား မြတ်သောမိဖုရားကြီး) အရာမှာ ထားပါမယ်ဘုရား”

ပြည့်ရှင်မင်းသည် အပြောဖြင့်သာမဟုတ်။ ရတနာအစုအပုံထက်တွင် ပဒုမဝတီကို တင်ကာ မိဖုရားကြီးအဖြစ် အဘိသိက်သွန်းလောင်းခြင်းဖြင့် လက်တွေ့ပြသည်။ ရသေ့လည်း ပဒုမဝတီအား သိသင့်သိထိုက်ရာများမှာ ကြားဆုံးမပြီးနောက် ဗာရာဏသီမင်းနောက်သို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ပြည့်ရှင်မင်းသည် ပဒုမဝတီကို ရသည်နေ့မှစပြီး အခြားမိဖုရားများကို လှည့်မကြည့်တော့ချေ။ သို့အတွက် မိဖုရားငယ် ငါးရာတို့သည် ပဒုမဝတီအား မုန်းတီးကြ၊ ငြူစူကြသည်။ ထိုမျှမက ကုန်းစကား လျှောက်ထားကြပုံမှာ

“အရှင်မင်းကြီး၊ ပဒုမဝတီဟာ လူမဟုတ်ဘူးဘုရား။ လူစင်စစ်တွေနဲ့

ခြေထောက်အောက်မှာ ကြာပေါက်တယ်လို့ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးဘူး။ နတ်
ဘီလူးများသာ ကြာခံလာတယ် ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား။ လူသားမဟုတ်၊
နာနာရုပ်နဲ့ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ဘီလူးမနဲ့ အတူမနေဝံ့ဘူးဘုရား။ ဒါကြောင့်
အရှင်မင်းကြီးဟာ ကျွန်တော်မတို့ကို ပစ်မလား၊ ပဒုမဝတီကို ပစ်မလား”
စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ပြည့်ရှင်မင်းသည် ပဒုမဝတီ မိဖုရားကြီးကိုသာ မြတ်နိုးမြဲ
မြတ်နိုးတော်မူလျက် ရှိသည်။

ကာလရှည်မြင့်သောအခါ ပဒုမဝတီ မိဖုရားကြီး၏ဝမ်းဝယ် ပဋိ
သန္ဓေတည်နေ၏။ ထိုမိဖုရား၏ ပဋိသန္ဓေ ရင့်မာလာကာ မီးရှူးသန့်စင်ရန်
အချိန်သည် နီးကပ်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင်မှ တိုင်းစွန်ပြည်ဖျား မငြိမ်မသက်
ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ မင်းတရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင်ထွက်၍ ငြိမ်ဝပ်အောင်
ပြုရ၏။

မိဖုရားငယ် ငါးရာတို့သည် ပဒုမဝတီအပါးသို့ချဉ်းကပ်ကာ “သခင်မ၊
အားငယ်တော်မမူနဲ့ဘုရား။ ကျွန်တော်မတို့ အစွမ်းကုန် ပြုစုပါမယ်” ဟု
ချိုသာစွာလျှောက်ထားကြသော်လည်း အခြားတစ်ဖက်တွင်ကား ပဒုမဝတီ၏
ကျွန်ယုံအား တံစိုးလက်ဆောင် များစွာပေးသည်။ သူတို့အလိုကျ ဆောင်ရွက်
ပေးရန် အနုအကြမ်း လမ်းနှစ်လမ်းဖြင့် သိမ်းသွင်းသည်။

ပဒုမဝတီမိဖုရား မီးရှူးသန့်စင်ပြီးချိန်တွင် ပြည့်ရှင်မင်းသည် ပစ္စန္ဒ
ရာဇ်မှ ပြန်လည်ချီတက်တော်မူလာ၏။ မြို့တွင်းသို့ မဝင်သေးဘဲ ဥယျာဉ်
တော်၌ စံမြန်းနေတော်မူ၏။ ထိုအချိန်တွင် မိဖုရားငယ် ငါးရာတို့ ရောက်လာ
ကြသည်။ နှစ်သက်ဖွယ်စကားများကို ဆိုကြပြီးနောက် ဤသို့ လျှောက်
ထားကြ၏။

“အရှင်မင်းကြီး မြတ်နိုးတော်မူတဲ့ ပဒုမဝတီဟာ ဘီလူးပါလို့
ကျွန်တော်မျိုးမတို့ တင်စဉ်က အရှင်မင်းကြီး ယုံကြည်တော် မမူဘူး။ အခု
ပဒုမဝတီက လူကလေးကို မဖွားဘဲ သစ်တုံးကို ဖွားသတဲ့ဘုရား။ လူမဟုတ်
ကြောင်း ထင်ရှားပြီ မဟုတ်လား”

ပြည့်ရှင်မင်းသည် ယုံကြည်တော် မမူသောကြောင့် နန်းတော်သို့ ချက်ချင်းကြွမြန်းသည်။ ပဒုမဝတီအား ရှေ့တော်သို့ခေါ်တော်မူသည်။ ပဒုမဝတီမှာ ဖွားသော သားကို ပြစရာမရှိ။ မျက်ရည်သာ ရှိသည်။

ကုန်းစကားကို မင်းတရားကြီး လက်ခံတော်မူကာ ပဒုမဝတီအား နန်းမှ နှင်ချလိုက်လေ၏။

ပဒုမဝတီမှာ ဘဝတစ်ပါး၌ ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကံ အကျိုး ပေးချိန်နှင့် ကြုံလေပြီ။ မင်းအိမ်မှ ဆင်းသက်သည်မှ အစပြုပြီး ခြေဖဝါး ချတိုင်းချတိုင်း ခံလင့်သော ကြာပဒုမ္မာတို့ ကွယ်လေပြီ။ နတ်သမီး၏ အရောင် အဝါကဲ့သို့ အလွန်ထွန်းလင်းသော ကိုယ်ရောင်လည်း ကွယ်ခဲ့ပြီ။ တင့်တယ် ရုံမျှသာ အရောင်အဝါ ကျန်တော့သည်။

သွေးနုသားနုဖြင့် နန်းတော်မှ ဆင်းလာရသော ပဒုမဝတီမှာ တော တွင်းသူဖြစ်သည်။ အဘယ်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း ရှိပါမည်နည်း။ ဘယ်ကို သွား၍ ဘယ်သို့ လာရမည်မသိ ဖြစ်နေချိန်ဝယ် သူအိုမကြီးတစ်ယောက်က မြင်သည်။ ချစ်ခင်မငြီး သမီးကဲ့သို့ ထင်မှတ်သောကြောင့် အိမ်ပေါ်တင်ထား လေ၏။

ကုန်းချောသော မိဖုရားငယ် ငါးရာတို့သည် ပဒုမဝတီ မရှိလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်လျှောက်ထားကြ၏။

“အရှင်မင်းဖျား၊ စစ်ထွက်တော်မူတုန်းက အရှင်မင်းကြီး အောင်မြင် စေဖို့ ဂင်္ဂါနတ်တို့ကို မပြတ်ပူဇော် ဆုတောင်းခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။ အခု အရှင် မင်းမြတ် စစ်အောင်တော်မူတဲ့အခါ ကျွန်တော်မတို့ နှုတ်ကြွေးမတင်ရအောင် ဂင်္ဂါသဘင် ရွှင်တော်မူပါဘုရား”

ဘုရင်လည်း ထိုသူတို့၏စကားကို ယုံကြည်တော်မူရကား ဂင်္ဂါ မြစ်သို့ ဆင်းမည့် အစီအရင်ကို စီမံတော်မူ၏။ မြစ်အတွင်းသို့ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားများ ဆင်းသက်သောအခါ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ၊ အညစ် အကြေးများ၊ ဆူးခက်သစ်တုံး စသည်တို့မှ ကင်းဝေးစေရန် မြစ်ညာ၌ ပိုက်ကွန်များ ချထား၏။ တစ်ဖန် အဆိပ်ရှိသော ရေသတ္တဝါများ ဆန်တက်

မလာနိုင်စေရန် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ကျပျောက်ပြီး မျောပါမသွားစေရန် အောက်ဘက်၌လည်း အလားတူ ပိုက်ကွန်များ ချထားသည်။

အချိန်တန်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်မြွေရံသင်းပင်းများ ထွက်ခွာသွားသော အခါ မင်းချင်းတို့သည် ကာသန်းသောပိုက်ကွန်များကို သိမ်းဆည်းကြ၏။ အောက်ဘက်ရှိ ပိုက်ကွန်များတွင် ထူးဆန်းစွာ ကြုတ်ငါးရာ ငြိနေသည်။ မင်းချင်းတို့လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ကြုတ်များကို အလျင်အမြန် ဆက်သကြ၏။

မင်းတရားကြီးသည် စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ကြုတ်ငါးရာကို ဖွင့်ရာ၊ ရွှေအဆင်းရှိသော ကလေးတစ်ယောက်စီကို ရှုစားရ၏။ ကြုတ်တစ်ခု အတွင်း၌၊

“ဘုန်းကံကြီးမား ဤမင်းသားတို့ကား ပဒုမဝတီမိဖုရား၏ဝမ်းမှ မွေးဖွားသော ဗာရာဏသီမင်း၏ သားတော်စစ်များပေတည်း။”

ဟူသည့်စာတမ်း ပါရှိချေ၏။

အမှန်ပင် ထိုကလေးများသည် ပဒုမဝတီ မိဖုရား၏သားတော်များ ဖြစ်၏။ မိဖုရားသည် စင်စစ်အားဖြင့် သားတစ်ယောက်သာ ဖွား၏။ ထိုကလေး၏ကိုယ်မှ စဉ်လွင့်သော သွေးစက်များမှ သံသေဒဇ (အညို၌စွဲမှီ၍ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း) ငြိတွယ်ပြီး သားတော်ငါးရာ ဖြစ်လာကြသည်။

ကျွန်ယုံမိန်းမသည် ကလေးငါးရာကို မိဖုရားငယ်များသို့ပေးပြီး ပဒုမဝတီဘေး၌ သစ်တုံးကို ထားသည်။ ပဒုမဝတီက မေးသောအခါ သစ်တုံးကိုပြသဖြင့် ရှက်စနိုးဖြစ်ကာ အဖျောက်ဖျက်ခိုင်းသည်။

ကလေးတစ်ယောက်စီကို လက်ဝယ်ရထားသော မိဖုရားငါးရာမှာ ကလေးတွေကို ဖျောက်ဖျက်ရခက်နေသည်။ သို့ကြောင့် ကြုတ်ဖြင့် ထည့်ထားလျက် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ သွားခွင့်ရအောင် ဘုရင်ထံ လီဆယ်တင်လျှောက်ကြသည်။ မြစ်တွင်းသို့ ဆင်းမိသောအခါ ဝှက်ယူလာသော ကြုတ်တွေကို ရေမျှောလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဗာရာဏသီမင်းသည် သားတော်များကို ရှုစားရသောအခါ ရိုးတွင်း

ခြင်ဆီ စိမ့်အောင် နှစ်သက်လေးမြတ်သည်။ ကျန်ကလေးများကို အမတ်များသို့အပ်ကာ ကိုယ်တော်တိုင်မူ သားတော်ကြီး မဟာပဒုမမင်းသားကို ပွေ့ချီလျက် နန်းတော်သို့ ကြွမြန်းခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် မင်းချင်းတို့အား ပဒုမဝတီ မိဖုရားကို လိုက်လံရှာဖွေရန် စေခိုင်းတော်မူသည်။ မင်းချင်းများလည်း ဆင်တော်၏လည်တွင် အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကိုဆွဲလျက် မြို့အနှံ့ စည်လည်ကြသည်။

“ပဒုမဝတီ မိဖုရားအား ညွှန်ပြနိုင်သူ မည်သူမဆို ဤအသပြာထောင်ထုပ်ကို ယူစေ”

ပဒုမဝတီရှိသော မြို့ထောင့်သို့ စည်လည်သူများ ရောက်သွားချိန်ဝယ် ပဒုမဝတီက သူအိုမကြီးအား အသပြာထုပ်ကို ဖြုတ်အယူခိုင်းသည်။ မင်းချင်းများသည် သူအိုမကြီးနောက်မှ ထက်ကြပ်ပါလာကြကာ ပဒုမဝတီရှေ့၌ ဒူးတုပ်ခစားကြသည်။ မင်းချင်းတို့တွင် မင်္ဂလာရထား အသင့်ပါလာသော်ငြား ပဒုမဝတီ မလိုက်။ နန်းတော်မှ သူအိုမကြီးအိမ်အထိ ရတနာတံတားခင်းပြီး ပန်း၊ ထီး၊ တံခွန် စိုက်ထူကြိုဆိုမှသာ လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်ကား ပဒုမဝတီ၏ ခြေဖဝါးချရာ နေရာတိုင်း၌ ကြာပွင့်ကြီးတွေ ပြန်လည်ခံလာနေပြီ။

ပြည့်ရှင်မင်းသည် သားတော် ငါးရာတို့ ပျော်ရွှင်ကစားနိုင်ရန် နန်းတော်အတွင်း၌ ဥယျာဉ်ရေကန်တစ်ခု စီစဉ်ပေးသည်။ မင်းသားတို့ အရွယ်ရောက်လာသော နေ့တစ်နေ့တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားလာ၏။ ထူးခြားမှုမှာ မင်းသားများသည် အချိန်ကုန်သည်အထိ မပြန်သေးဘဲ ကြာပွင့်ပေါ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေကြခြင်းဖြစ်၏။

မင်းသားတို့သည် ပါရမီရင့်ပြီးသူများ ဖြစ်သည်။ နံနက်တွင် လှပလန်းဆန်းသော ကြာပန်းများ ညချမ်းအချိန်တွင် ညှိုးရော်ကုန်သည်ကို မြင်သဖြင့်၊

“ကြာပင်ကြာပွင့်တည်းဟူသော အနုပါဒိန္နက ရုပ်သည်မျှလည်း ဝယပတ္တ အနိစ္စသဘော ဖြစ်သေး၏။ ဥပါဒိန္နကဖြစ်သော ငါတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာ

မှာမူ အဘယ်မှာ လွန်နိုင်တော့အံ့နည်း”

ဟု ဝိပဿနာကို ရှုကြရာ ထိုခဏတွင်ပင် ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ရသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမတ်တို့က ရေကန်မှတက်ရန် လျှောက်ထားကြငြား စကား မပြန်ပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ညလုံး စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြကာ နေအရုဏ် တက် လာမှ ထပ်မံလျှောက်ထားကြ၏။

“အရှင်သားတို့၊ ညအချိန်လွန်ပြီး နောက်တစ်နေ့ရောက်ပြီ။ နန်းကို ပြန်ကြပါစို့”

“ငါတို့ကား မင်းသားမဟုတ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများ ဖြစ်နေပြီ အမတ်တို့”
အမတ်တွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရာက ပျာပျာသလဲ လျှောက် တင်ကြ၏။

“အရှင်မင်းသားတို့၊ အလွန်ဝန်လေးတဲ့စကားကို ဘာပြုလို့ ဆိုကြ ရတာတုံး။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဆိုတာဟာ ဆံပင်မရှိဘူး။ သပိတ်သင်္ကန်းနဲ့ ရဟန်း ပရိက္ခရာ အပြည့်ပါတယ်နော်”

အမတ်တို့၏လျှောက်တင်စကားကို ကြားသောအခါတွင် အရှင်မြတ် တို့သည် ထိုအသွင်သို့ တိမ်းညွတ်သောစိတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းတော်ကို လက်ဖြင့် သုံးသပ်ကြသည်။ တစ်ခဏအတွင်း၌ လူ့အသွင်ကွယ်ပျောက်ကာ ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးနှင့် ရဟန်းအသွင်ရကြကာ ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူကြလေ၏။

သားငါးရာ ဖွားပါလျက် အပါးတွင် တစ်ယောက်မျှ မရှိသော ‘နိပ္ပတ္တက’ အဖြစ်၌ စိုးရိမ်ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်လျက် ပဒုမဝတီမိဖုရား အနိစ္စ ရောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနီးရှိ ရွာငယ်တစ်ရွာတွင် လယ်သမား သမီး ဖြစ်လာသည်။ အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီးနောက် တစ်နေ့သ၌ လယ်သူမသည် လယ်ထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ကြွသွားသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်များကို ဖူးမြင်ရ၏။

သူသည် ထိုအရှင်မြတ်များကို ဆွမ်းကပ်လိုကြောင်း လင်အား

ပြောပြနေစဉ် အရှင်မြတ်များသည် ကောင်းကင်မှဆင်းသက်လာပြီး သူတို့ ရှေ့တွင် ဆွမ်းရပ်တော်မူကြ၏။ လယ်သမားလင်မယားလည်း ပါလာသမျှ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို ဝမ်းသာအားရ လောင်းလှူအပြီး၌ နက်ဖြန်အတွက်ပါ ဖိတ်မန်လိုက်ကြသည်။

ယခုကြွလာသော အရှင်မြတ်ရှစ်ပါးမှာ ဘဝဟောင်းက ပဒုမဝတီ မိဖုရား၏ သားတော်ငါးရာမှ အချို့ ဖြစ်သည်။ အရှင်မြတ်များသည် ကြွသွားတော်မမူမီ မှာကြားသွားတော်မူကြသေး၏။

“ဒါယိကာမ၊ သင်လုပ်ကျွေးမည့်ဆွမ်းနှင့် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်သော နေရာကို ရှစ်ပါးစာသာ စီမံထားလေ။ သို့ရာတွင် ဒါယိကာမ၏ ကုသိုလ် စေတနာ ပြန့်ပွားစေရေးအတွက် ရဟန်းငါးရာ ကြွလာမည်”

လယ်သမား လင်မယားမှာ အရှင်မြတ်ငါးရာ ကြွလာမည်ဆို၍ ဝမ်းသာ၏။ သို့ရာတွင် တဲကလေးမှာ အပါးတစ်ရာပင် မဆန့်သဖြင့် ကြိရာ မရ ဖြစ်နေကြ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ရှစ်ပါးစာသာ စီမံထားဟူသော အမှာ စကားကို သတိရသဖြင့် ရှစ်ပါးစာ လုံလောက်အောင် ပြင်ဆင်ထားနှင့်၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ချိန်ဝယ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ငါးရာ ကြွလာတော်မူကြ၏။ အရှင်မြတ်တို့၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အရှင်ငါးရာ ထိုင်လောက်သည်။ ရှစ်ပါးစာဆွမ်းကို ကပ်သော်ငြား၊ အပါးငါးရာအတွက် လုံလောက်သည်။

ထိုအရှင်မြတ်များကား လယ်သူမအား ဘဝဟောင်းက မယ်တော်ဟု သိမြင်သောကြောင့် တမင်ချီးမြှောက်ရန် ကြွတော်မူလာကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ လယ်သူမသည် ဆွမ်းကပ်အပြီး၌ ကြာညိုပန်းများကို လှူဒါန်းပြန်သည်။

“တပည့်တော်မ ယခု အားထုတ်လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်စေတနာ ကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ ဤကြာညိုပွင့်ချပ်လို တင့်တယ်တဲ့ အဆင်း ရှိရပါလို၏။ အရှင်ဘုရားတို့ ရတော်မူတဲ့ တရားအထူးကို ရ ရပါလို၏ ဘုရား”

ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားနာအပြီး၌ လယ်သူမသည် ဆုတောင်း၏။

သူသည် အသက်အတိုင်း နေခဲ့ပြီး စုတေသောအခါ နတ်ပြည်၌ တစ်ကြိမ် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ကုဋေ တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ် ကြွယ်ဝသော သူဌေး၏သမီး ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ကုဋေတစ်ရာ့ခြောက်ဆယ် ကြွယ်ဝသော သာဝတ္ထိသူဌေး၏ ထိုသမီး ငယ်သည် ဖွားသစ်စအခါကပင် ကြာညိုတိုက်၏ အတွင်းရောင်နှင့်တူသော ကိုယ်အဆင်းရှိသဖြင့် ‘ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ’ ဟူသော အမည်ကို ပေးကြ၏။ ကိုယ်၏ ရနံ့မှာလည်း ကြာညိုနံ့ သင်းပျံ့မွှေးထုံ၏။

ထိုမိန်းမငယ် အရွယ်ရောက်လတ်သော်၊ မြင်မြင်သမျှ ယောက်ျား မိန်းမတို့ အံ့ဩချီးပရအောင် လှပသည်။ ထိုသတင်းကို အဆင့်ဆင့်ပြောကြား ကြသဖြင့် ဥပ္ပလဝဏ္ဏ၏ အလှသတင်းသည် ဇေမ္မုဒိပိကျွန်း၌ အလွန် ထင်ရှားသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ၁၀၁ ပါးသော ထီးဆောင်းမင်းတို့သည် သူဌေး ထံသို့ လက်ဆောင်ပို့ပြီး သမီးတောင်းကြ၏။ သူဌေးကြီး သူကြွယ်ကြီးများ ကလည်း အောင်တမန်စေကာ ဥပ္ပလဝဏ္ဏကို တောင်းခံကြ၏။

ဥပ္ပလဝဏ္ဏ၏ ဖခင် သူဌေးကြီးမှာ အခက်ကြုံတော့သည်။

“ငါ့မှာ ရှိတာက သမီးတစ်ယောက်တည်း။ သမီး လာတောင်းတဲ့ လူတွေက အများကြီး။ သူတို့ဆန္ဒကို မဖြည့်စွမ်းနိုင်တဲ့အတွက် ငါ့မှာရော ငါ့သမီးမှာပါ ရန်ကင်းအောင် ကြံစည်မှ ဖြစ်မယ်”

ထို့ကြောင့် သူဌေးသည် ဥပ္ပလဝဏ္ဏအား ခေါ်ပြီးမေး၏။

“ချစ်သမီး၊ လူ့ဘဝနဲ့ ကာမဂုဏ် မရွှင်လန်းဘဲ ရဟန်းပြုနိုင်ပါမလား”

ဥပ္ပလဝဏ္ဏမှာ နောက်ဆုံးဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသူဖြစ်ရာ မူလ ကတည်းက ရဟန်းပြုချင်စိတ် ရှိသူဖြစ်ရကား အားရွှင်လန်းစွာ တုံ့ပြန်၏။

“အဖေ၊ ကျွန်တော်မ ရဟန်းပြုချင်ပါတယ်။ သာသနာ့ဘောင်ကို အမြန်သွင်းပေးပါ”

အဖေသူဌေးကြီးနှင့် အမိသူဌေးကတော်တို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကာ သမီးကို ရတနာထမ်းစင်ဖြင့်တင်ပြီး ဘိက္ခုနီကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်၍

ရဟန်းပြုပေးလိုက်ကြလေ၏။

ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမသည် ရဟန်းပြုပြီး၍ မကြာမြင့်မီ ‘စတုဒ္ဒသီ’ ဥပုသ်နေ့နှင့်ကြို၍ ဥပုသ်အိမ်၌ ဆီမီးထွန်းရန် တာဝန်ကျသည်။ သူသည် ဆီမီးထွန်းညှိရင်း၊ တပြောင်ပြောင်တောက်လောင်သော ဆီမီးရောင်ကို အာရုံစောလျက် တေဇောကသိုဏ်းကို ရှု၏။ ထိုအခါ ရှစ်ဆင့်သော ရူပ အရူပ ဈာန်သို့ရောက်ပြီးသော် ဝသီဘော်ငါးတန်ဖြင့် ထိုဈာန်ကို ဝင်စားပြီးမှ ထိုဈာန်ကို ပါဒကပြုလျက်၊ ရှုအပ်သော ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် မဂ်လေးတန်ကို တဏှာမခြားဘဲ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူလေသည်။

ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီအရှင်မသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဣဒ္ဓိဝိဓ စသော အဘိညာဉ်တို့သည် သူ မယှဉ်နိုင်အောင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ရေမီး အစုံစုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူကာ တိတ္ထိတို့အား နှိမ်နင်းအံ့သော အခါကာလ၌ မိမိတန်ခိုးဖြင့် တိတ္ထိတို့အား ဆုံးမပါရစေဟု ရှင်တော် မြတ်ဘုရားထံ၌ အခွင့်တောင်းခြင်းဖြစ်၏။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ပင် နောက် နှောင်းသောအခါဝယ် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီအား ‘တန်ခိုးကြီးသော အရာ’ ၌ ဧတဒဂ်ပေးပြီး ‘အဂ္ဂသာဝိကာ’ အရာဖြင့် ချီးမြှောက်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ထိုဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ အရှင်မသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အနီးရှိ အန္ဓဝနတောအုပ်သို့ကြွတော်မူကာ အင်ကြင်းပင် တစ်ပင်အရင်း၌ နေ့သန့်တော်မူနေစဉ် မာရ်နတ် ရောက်လာသည်။

“တစ်ယောက်တည်းနေသော မိန်းမရဟန်း၊ သင်၏ အဆင်းလှပခြင်း၌ တူညီသောသူမရှိ။ ဟယ်... အမိုက်မ။ ကာမယစ်မူး အပျော်ကြူးသော လူဆိုးတို့ကို သင် မကြောက်ရွံ့သလော”

ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီအရှင်မသည် ဤသူကား မည်သူနည်းဟု ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သောအခါ မာရ်နတ်ဖြစ်ကြောင်း သိတော်မူသည်။

“ကာမယစ်မူး သေသောက်ကြူးတို့ တစ်ရာသော်လည်းကောင်း

လာစေ၊ တစ်ထောင်သော်လည်းကောင်း လာစေ။ ငါသည် တစ်ယောက် တည်း နေစေကာမူ မကြောက်ရွံ့ပေ။ ငါ၏တန်ခိုးဖြင့် ကွယ်ကာ၍ ကိုယ် ပျောက်စေနိုင်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့၏ ဝမ်းတွင်းသို့လည်း ဝင်၍ နေနိုင်၏။ ထိုသူတို့၏ မျက်တောင်မွေးအကြား၌ နေသော်ငြားလည်း ငါ့အား ထိုသူတို့ မသိနိုင်ပေ။ ငါသည် တန်ခိုးအရာ၌ လျင်မြန်၍ အလုံးစုံသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်း တဏှာဒိဋ္ဌိတို့မှ ကင်းလွတ်၏။ ငါ့ရှင် မာရ်နတ်၊ ထို သေသောက်ကြူး တို့အား ငါ မကြောက်”

‘ငါ့အား မာရ်နတ်ဖြစ်ကြောင်း ထိုအရှင်မ သိနေပါတကား’ ဟု မာရ်နတ် သဘောပေါက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် စိတ်နှလုံး မသာမယာဖြင့် ထိုနေရာမှ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ အရှင်မကြီးသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခါနီးတွင် သူ၏ပရိသတ်အား ‘ဂင်္ဂါတိရိယ’ မထေရ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူခြင်းဖြင့် ကာမဂုဏ်၏ အပြစ်ကို ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်အပေါင်းအား ရှိခိုးတောင်းပန်ခဲ့ကာ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လည် ကြွရောက်လာပြီးနောက် မကြာမြင့်မီ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူချေ၏။

၄။ ဝိနယဓရ ဧတဒဂ်ရ ထေရီ

ဝိနည်းအရာ၌ ဧတဒဂ် ရတော်မူသော ပဋ္ဌာစာရိထေရီအရှင်မကြီး အလောင်း အလျာသည် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူချိန်ဝယ် သူဌေးသမီး ဖြစ်ခဲ့၏။

သူသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သို့ သွားကာ တရားတော် ကို နာယူလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့သ၌ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည် တရား သဘင်၌ မိန်းမရဟန်းတော်တစ်ပါးအား ဧတဒဂ်ထားတော်မူ၏။ ဧတဒဂ်ရ အရှင်မမှာ 'ဟာရိနီ' ဖြစ်၍ 'ဝိနည်းပိဋကတ်တော်ကို ကျင့်ဆောင်နိုင်သော အရာ' ၌ ဧတဒဂ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

သူဌေးသမီးသည် ထိုအခြင်းအရာကို ဖူးမြင်ရသောကြောင့် သဒ္ဓါ ကြည်ညိုစိတ်တွေ၊ အားကျစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အား အိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်ပြီး မွန်မြတ်သော ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။

မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား နာယူအပြီး၌ သူဌေးသမီးသည် ဤသို့ ပတ္တနာမှု ပြု၏။

“တပည့်တော်မသည် နောင်ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော မြတ်စွာဘုရား တို့၏ လက်ထက်တော်တွင် ဟာရိနီ ရဟန္တာ အရှင်မကဲ့သို့ 'ဝိနယဓရ'

ဧတဒဂ်ရပါလို၏ဘုရား”

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားလည်း သူဌေးသမီးတောင်းသောဆု ပြည့်အံ့
သည်ကို မြင်သောကြောင့် ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူ၏။

“ဒါယိကာမ၊ သင်တောင်းသည့် ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံလတ္တံ့။”

ဗျာဒိတ်တော်ကို ပန်ဆင်ရသဖြင့် သူဌေးသမီးမှာ အလွန် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်ရ၏။ သူသည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလုပ်သည်။ အသက်အတိုင်း နေပြီး၍ စုတေချိန်ဝယ်
ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုအကျိုးကြောင့် လူ့ပြည်နတ်ပြည်၌ အထပ်ထပ်ကျင်
လည်ခဲ့သည်မှာ ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်သည်။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာအတွင်း၌ ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသည့်
အခါဝယ် ထိုသူဌေးသမီးသည် ဗာရာဏသီပြည် ကိကီမင်းကြီး၏ သမီးတော်
'ဘိက္ခန္ဓီ' ဖြစ်လာသည်။ ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်အနက် တတိယသမီးတော်
ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်အခါသည် လူတို့၏သက်တမ်း နှစ်သောင်းကာလ
ဖြစ်ရကား သမီးတော် ဘိက္ခန္ဓီသည် အနှစ်နှစ်သောင်းပတ်လုံး ကောင်းမှု
ကုသိုလ်များချည်း ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ခဲ့သည်။ သို့ကြောင့်လည်း
စုတိမနေ သေလွန်ချိန်ဝယ် နတ်ဘုံဌာန၌ ဖြစ်ရသည်။

ငါတို့ဆရာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူချိန်ဝယ်
ဘိက္ခန္ဓီနတ်သမီးသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သူဌေးသမီးဖြစ်လာသည်။

သူဌေးသမီးသည် သံသရာတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဘဝပေါင်း
များစွာ၌ အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့မိသောကြောင့် ယခုဘဝတွင် မိမိအိမ်၌
ခိုင်းစေထားသူနှင့် မှားယွင်းတော့သည်။ မိဘများကား သမီးအဖြစ်ကို မသိ
သည့်အလျောက် အမျိုးအနွယ်တူ သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြားပေးရန်
စီစဉ်ကြသည်။

မိဘတို့၏ ထိုအစီအစဉ်ကို သိလျှင်သိချင်း သူဌေးသမီးသည် မိမိ
နှစ်သက်မြတ်နိုးနေသော အခိုင်းအစေယောက်ျားကိုခေါ်ပြီး အိမ်မှ ထွက်ပြေး
တော့၏။ သူတို့သည် ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးတစ်ခု၌ ဇာတ်မြုပ် နေထိုင်